

YUHANNA

BAP 1

KELÂM başlangıçta var idi, ve Kelâm Allah nezdinde idi, ve Kelâm Allah idi. ² O, başlangıçta Allah nezdinde idi. ³ Her şey onun ile oldu, ve olmuş olanlardan hiç bir şey onsuz olmadı. ⁴ Hayat onda idi, ve hayat insanların nuru idi. ⁵ Nur karanlıkta parlar, ve karanlık onu anlamadı. ⁶ Allah tarafından gönderilmiş bir adam çıktı, onun adı Yahya idi. ⁷ Bu adam şehadet için geldi, ta ki, o nur hakkında şehadet etsin de bütün insanlar onun vasıtası ile iman eylesinler. ⁸ Kendisi o nur değildi, ancak o nur hakkında şehadet etmeğe geldi. ⁹ Dünyaya gelerek her insanı aydınlatan gerçek nur var idi. ¹⁰ Dünyada idi, ve dünya onun ile oldu, ve dünya onu bilmedi. ¹¹ Kendininkilere geldi, ve kendininkiler onu kabul etmediler. ¹² Fakat onu kabul edenlerin hepsine, onun ismine iman edenlere, Allahın oğulları olmak salâhiyetini verdi. ¹³ Onlar ne kandan, ne bedeniradesinden, ne de insanın iradesinden değil, ancak Allahtan doğdular. ¹⁴ Ve Kelâm beden olup inayet ve hakikatle dolu olarak aramızda sakin oldu; biz de onun izzetini, Babanın biricik Oğlunun izzeti olarak gördük. ¹⁵ Yahya onun hakkında şehadet etti, ve çağırıp dedi: Benden sonra gelen benden ileri oldu, zira benden önce idi, diye söylediğim budur. ¹⁶ Çünkü hepimiz onun doluluğundan aldık, ve inayet üzerine inayet. ¹⁷ Zira Musa ile şeriat verildi; İsa Mesih ile inayet ve hakikat oldu. ¹⁸ Hiç bir zaman Allahı kimse görmemiştir; Babanın kucağında olan biricik Oğul, kendisi onu bildirdi.

¹⁹ Yahudiler Yahyaya: Sen kimsin? diye kendisinden sormak için Yeruşalimden kâhinlerle Levililer gönderdikleri zaman, Yahyanın şehadeti şudur; ²⁰ ve Yahya ikrar etti, ve inkâr etmedi, ve: Ben Mesih değilim, diye ikrar etti. ²¹ Onlar da kendisinden sordular: Öyle ise, ne? Sen İlya mısın? Ve Yahya: Değilim, dedi. Sen o peygamber misin? Yahya: Hayır, diye cevap verdi. ²² İmdi onlar kendisine dediler: Sen kimsin? bizi gönderenlere cevap verelim diye, kendin hakkında ne diyorsun? ²³ Ben, İşaya peygamberin dediği gibi: "Rabbin yolunu düzeltin, diye çölde çağırmanın sesiyim,"* dedi. ²⁴ Gönderilenler Ferisilerden* idiler. ²⁵ Ve Yahyadan sorup kendisine dediler: Öyle ise, sen Mesih, İlya, ve o peygamber değilsin de, niçin vaftiz ediyorsun? ²⁶ Yahya onlara cevap verip dedi: Ben su ile vaftiz ediyorum; aranızda biri duruyor da, siz onu bilmiyorsunuz; ²⁷ benden sonra gelen odur, ben onun çarığının bağına çözmeğe lâyık değilim. ²⁸ Bunlar Erden ötesinde, Beytanyada, Yahyanın vaftiz ettiği yerde oldu.

* İşaya **40:3**.

* Yahudilerde dini bir fırka

²⁹ Ertesi gün, İsanın kendisine gelmekte olduğunu Yahya görüp dedi: İşte, dünyanın günahını kaldıran Allah Kuzusu! ³⁰ Benden sonra bir adam geliyor ki, benden ileri oldu, çünkü benden önce idi, diye hakkında söylediğim adam budur. ³¹ Ve ben onu bilmezdim, fakat kendisi İsrail'e bildirilsin diye, ben su ile vaftiz ederek geldim. ³² Yahya şehadet edip dedi: Ruhun gökten güvercin gibi indiğini gördüm, ve onun üzerinde kaldı. ³³ Ben onu bilmezdim; fakat su ile vaftiz etmek için beni gönderen, bana kendisi dedi: Kimin üzerine Ruhun inip kaldığını görürsen, Ruhülkudüsle vaftiz eden odur. ³⁴ Ben de görüp: Allahın Oğlu budur, diye şehadet ettim.

³⁵ Yine ertesi gün, Yahya şakirtlerinden ikisi ile duruyordu. ³⁶ Ve İsa gezinirken, Yahya ona bakıp dedi: İşte, Allah Kuzusu! ³⁷ Ve iki şakirt onu söylerken işitip İsanın ardınca gittiler. ³⁸ İsa dönerek ardınca gelmekte olduklarını görüp onlara: Ne arıyorsunuz? dedi; onlar da kendisine dediler: Rabbi (ki tercüme olunursa, Muallim demektir), sen nerede oturuyorsun? ³⁹ İsa onlara: Gelin de görürsünüz, dedi. İmdi onlar gelip İsanın nerede oturduğunu gördüler, ve o gün onunla kaldılar; saat on sularında idi. ⁴⁰ Yahyadan işitip

İsanın ardınca giden iki kişiden biri Simun Petrusun kardeşi, Andreas idi. ⁴¹ Bu, önce kendi kardeşi Simunu bulup ona: Biz Mesihî (ki, tercümesi, Hristostur*) bulduk, dedi. ⁴² Onu İsaye götürdü. İsa ona bakıp dedi: Sen Yuhanna oğlu Simunsun; sen Kifas (ki, Petrus* tercüme olunur) çağırılacaksın.

* Yunanca, Hristos, *Mesih*, yani, yağla mesholunmuş demektir.

* Yunanca, *taş, kaya*.

⁴³ Ertesi gün, Galileye gitmek istiyip Filipusu buldu. İsa ona: Ardımca gel, dedi. ⁴⁴ Filipus da Andreas ile Petrusun şehri olan Beytsaydadan idi. ⁴⁵ Filipus Natanaeli bulup ona dedi: Musanın şeriatte ve peygamberlerin kendisi için yazdıkları Yusuf oğlu Nâsıralı İsayı bulduk. ⁴⁶ Natanael ona dedi: Nâsıradan iyi şey çıkabilir mi? Filipus da ona: Gel de bak, dedi. ⁴⁷ İsa Natanaeli kendisine doğru gelmekte görerek onun hakkında dedi: İşte, kendisinde hile olmıyan gerçek bir İsrailî! ⁴⁸ Natanael ona: Sen beni nereden tanıyorsun? dedi. İsa cevap verip ona dedi: Filipus seni çağırmadan önce incir ağacının altında iken, seni gördüm. ⁴⁹ Natanael ona cevap verdi: Rabbi, sen Allahın Oğlusun, sen İsrailin Kıralsın. ⁵⁰ İsa cevap verip ona dedi: Sana: İncir ağacının altında seni gördüm, dediğim için mi inanıyorsun? Sen bunlardan daha büyük şeyler göreceksin. ⁵¹ Ve ona dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Gökün açıldığını ve Allahın meleklerinin İnsanoğlu üzerine çıkıp indiklerini göreceksiniz.

BAP 2

ÜÇÜNCÜ gün Galilenin Kana şehrinde düğün oldu; İsanın anası da orada idi; ² İsa ile şakirtleri de düğüne çağırıldı. ³ Ve şarap eksilince, İsanın anası ona dedi: Şarapları yok. ⁴ İsa ona dedi: Kadın, benden sana ne? saatim daha gelmedi. ⁵ Anası hizmetçilere dedi: Size ne derse, onu yapın. ⁶ Yahudilerin tathirat âdeti üzere, orada her biri iki veya üç metriti* alır altı taş küp vardı. ⁷ İsa hizmetçilere dedi: Küpleri su ile doldurun. Onları ağızlarına kadar doldurdular. ⁸ Ve hizmetçilere dedi: Şimdi çıkarıp ziyafet reisine götürün; onlar da götürdüler. ⁹ Ziyafet reisi şarap olmuş suyu tattığı zaman, onun nereden olduğunu bilmiyordu (fakat suyu çıkarmış olan hizmetçiler biliyorlardı), ziyafet reisi güveyi çağırıp ona dedi: ¹⁰ Herkes önce iyi şarabı, ve çok içtikleri zaman, kötüsünü kor; sen iyi şarabı şimdiye kadar sakladın. ¹¹ Kendi alâmetlerinin bu başlangıcını İsa Galilenin Kana şehrinde yaptı; ve izzetini gösterdi; şakirtleri de ona iman ettiler.

* Tartılar ve ölçüler cetveline bak.

¹² Bundan sonra İsa, anası, kardeşleri ve şakirtleri Kefernahuma indiler; ve orada günlerce kalmadılar.

¹³ Yahudilerin Fışı yakındı; İsa da Yerusâlime çıktı. ¹⁴ Mabette sığır, koyun ve güvercin satanlar ile sarrafları oturmakta buldu. ¹⁵ İplerden bir kamçı yapıp hepsini, koyunları da sığırları da, mabetten kovdu, sarrafların paralarını döktü, ve masalarını devirdi; ¹⁶ ve güvercin satanlara dedi: Bunları buradan kaldırın; Babamın evini bir ticaret evi yapmayın. ¹⁷ Şakirtleri de: "Senin evinin gayreti beni yiyecek,"* diye yazılmış olduğunu hatırladılar. ¹⁸ İmdi Yahudiler cevap verip ona dediler: Mademki bu şeyleri yapıyorsun, bize ne alâmet gösterirsin? ¹⁹ İsa cevap verip onlara dedi: Bu mabedi yıkın, üç günde ben onu ayağa kaldırırım. ²⁰ İmdi Yahudiler dediler: Bu mabet kırk altı yılda yapıldı; sen onu üç günde mi ayağa kaldıracaksın? ²¹ Halbuki İsa beden mabedi için söylüyordu. ²² İmdi ölülerden kıyam ettiği zaman, bunu söylemiş olduğunu şakirtleri hatırladılar, ve kitaba ve İsanın dediği söze iman ettiler.

* Mezmur **69:9**.

²³ Ve Fışıta, bayram günlerinde Yerusâlimde iken, yapmış olduğu alâmetleri görerek çokları onun ismine iman ettiler. ²⁴ Fakat İsa, bütün insanları bildiği için, kendini onlara

inanmazdı; ²⁵ çünkü insan için kimsenin şehadetine ihtiyacı yoktu; çünkü insanda ne olduğunu o kendisi bilirdi.

BAP 3

NİKODİMOS adlı, Ferisilerden bir adam, Yahudilerin bir reisi, vardı. ² Bu adam geceleyin İsanın yanına gelip dedi: Rabbi, senin Allaktan gelmiş bir muallim olduğunu biliyoruz; zira Allah kendisi ile olmadıkça, kimse senin yaptığın alâmetleri yapamaz. ³ İsa cevap verip ona dedi: Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bir kimse yeniden* doğmadıkça, Allahın melekûtunu* göremez. ⁴ Nikodimos ona dedi: Bir adam ihtiyarken, nasıl doğabilir? Anası rahmine ikinci defa girip doğabilir mi? ⁵ İsa cevap verdi: Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bir kimse sudan ve Ruhtan doğmadıkça, Allahın melekûtuna giremez. ⁶ Bedenden doğan bedendir, Ruhtan doğan ruhtur. ⁷ Sana: Yeniden doğmalısınız, dediğime şaşma. ⁸ Yel istediği yerde eser, onun sesini işitirsin, fakat nereden gelip nereye gittiğini bilmezsin; Ruhtan doğan her adam böyledir. ⁹ Nikodimos cevap verip ona dedi: Bu şeyler nasıl olabilir? ¹⁰ İsa cevap verip ona dedi: Sen İsrailin muallimisin de, bunları bilmiyor musun? ¹¹ Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bildiğimizi söylüyoruz, gördüğümüze şehadet ediyoruz; ve bizim şehadetimizi kabul etmiyorsunuz. ¹² Eğer size dünya işleri söylediğim zaman iman etmezseniz, gök işleri söylersem, nasıl iman edeceksiniz? ¹³ Hiç kimse göke çıkmamıştır; ancak gökten inmiş olan İnsanoğlu çıkmıştır; o ki, göktedir. ¹⁴ Ve Musanın çölde yılanı yukarı kaldırdığı gibi, böylece İnsanoğlu da yukarı kaldırılmak gerektir, ¹⁵ ta ki, iman eden her adamın onda ebedî hayatı olsun.

* Yahut, *yukarıdan*. 31 inci âyet ve 19:11 e bak.

* *Kırallık, saltanat*.

¹⁶ Zira Allah dünyayı öyle sevdi ki, biricik Oğlunu verdi; ta ki, ona iman eden her adam helâk olmasın, ancak ebedî hayatı olsun. ¹⁷ Çünkü Allah dünyaya hükmetsin diye değil, ancak dünya onun ile kurtulsun diye, Oğlunu dünyaya gönderdi. ¹⁸ Ona iman edene hüküm yoktur; iman etmiyene zaten hükmolunmuştur; çünkü Allahın biricik Oğlunun ismine iman etmemiştir. ¹⁹ Ve hüküm budur ki, dünyaya nur geldi; ve insanlar karanlığı nurdan daha çok sevdiler; zira işleri kötü idi. ²⁰ Çünkü her kötülük işliyen nurdan nefret eder; ve işleri ayıplanmasın diye nura gelmez. ²¹ Fakat, işleri Allahta işlemiş olduğu gösterilsin diye, hakikati yapan nura gelir.

²² Bundan sonra, İsa ve şakirtleri Yahudiye diyarına geldiler; ve orada İsa onlarla kalıyor, ve vaftiz ediyordu. ²³ Yahya da Salim yakınında, Aynunda vaftiz ediyordu, çünkü orada çok sular vardı; ve gelip vaftiz ediliyorlardı. ²⁴ Zira Yahya henüz zindana atılmamıştı. ²⁵ Ve Yahyanın şakirtleri ile bir Yahudi arasında temizlenme hakkında bir mesele çıktı. ²⁶ Onlar Yahyaya gelip dediler: Rabbi, Erden ötesinde senin yanında olan, kendisi için şehadet ettiğin adam, işte, o zat vaftiz ediyor, ve herkes ona geliyor. ²⁷ Yahya cevap verip dedi: İnsan kendine gökten verilmedikçe, hiç bir şey alamaz. ²⁸ Ben Mesih değilim, ancak onun önünce gönderildim, dediğime siz kendiniz bana şehadet edersiniz. ²⁹ Gelin kiminse, güvey odur; fakat ayakta duran, ve onu işiten güveyin dostu güveyin sesinden çok sevinir; bunun için benim bu sevincim tamam oldu. ³⁰ Ona büyümek, bana da küçülmek gerektir.

³¹ Yukarıdan gelen hepsinden üstündür; yerden olan yerdendir, ve yerden söyler; gökten gelen hepsinden üstündür. ³² Ne görmüş ve işitmişse, ona şehadet eder; ve şehadetini kimse kabul etmez. ³³ Onun şehadetini kabul eden, Allahın gerçek olduğuna mühür basmıştır. ³⁴ Zira Allahın gönderdiği kimse Allahın sözlerini söyler; çünkü o, Ruhu ölçü ile vermez. ³⁵ Baba Oğlu sever ve her şeyi onun eline vermiştir. ³⁶ Oğula iman edenin

ebedî hayatı olur; fakat Oğula itaat etmeyen hayat görmeyecektir, fakat Allahın gazabı onun üzerinde kalır.

BAP 4

İMDİ İsa Yahyadan daha çok şakirtler edinip vaftiz ediyor diye Ferisilerin işittiklerini Rab öğrenince ² (halbuki İsa kendi değil, fakat şakirtleri vaftiz ediyordu), ³ Yahudiye'yi bırakıp yine Galileye gitti. ⁴ Ve Samiriyeden geçmesi gerekti. ⁵ Böylece Yakubun, oğlu Yusuf'a vermiş olduğu yere yakın Samiriyenin Sihar denilen şehrine geldi. ⁶ Yakubun kuyusu orada idi. Ve İsa yolculuktan yorulmuş olarak kuyunun yanında böylece oturmakta idi. Saat altı sularında idi. ⁷ Samiriyeden bir kadın su çekmeğe geldi; İsa ona: Ver bana, içeyim, dedi. ⁸ Çünkü şakirtleri yiyecek satın almak için şehre gitmişlerdi. ⁹ Samiriyeli kadın da ona dedi: Sen Yahudi, ben de Samiriyeli bir kadinken, nasıl benden su istiyorsun? (Zira Yahudiler Samiriyelilerle iş yapmazlar.) ¹⁰ İsa cevap verip ona dedi: Eğer sen Allahın vergisini, ve: Ver bana, içeyim, diye sana söyleyenin kim olduğunu bilseydin, sen ondan isterdin, o da sana diri su verirdi. ¹¹ Kadın ona dedi: Efendi, su çekecek bir şeyin yok, kuyu da derin; imdi sende nereden diri su olur? ¹² Sen bu kuyuyu bize veren, ve kendisile oğulları ve davarları oradan içmiş olan babamız Yakubdan daha büyük müsün? ¹³ İsa cevap verip ona dedi: Bu sudan her içen yine susar; ¹⁴ fakat kendisine benim vereceğim sudan kim içerse, ebediyen susamaz, fakat ona vereceğim su kendisinde ebedî hayat için fışkıran su kaynağı olur. ¹⁵ Kadın ona dedi: Efendi, bu suyu bana ver de susamıyayım, ve su çekmek için ta buraya gelmiyeyim. ¹⁶ Kadına: Git, kocanı çağır; ve buraya gel, dedi. ¹⁷ Kadın cevap verip: Kocam yoktur, dedi; İsa ona dedi: Kocam yoktur diye iyi söyledin; ¹⁸ çünkü beş kocaya varmıştın, şimdi sendeki, kocan değildir; sen bunu doğru söyledin. ¹⁹ Kadın ona dedi: Efendi, görüyorum ki, sen peygambersin. ²⁰ Atalarımız bu dağda tapındılar, ve siz, tapınmak gerek olan yer Yerusolimdedir, dersiniz. ²¹ İsa ona dedi: Kadın, bana inan, saat geliyor ki, o vakit Babaya ne bu dağda, ne de Yerusolimde tapınacaksınız. ²² Siz bilmediğinize tapınıyorsunuz, biz bildiğimize tapınıyoruz; zira kurtuluş Yahudilerdendir. ²³ Fakat gerçekten tapınanların Babaya ruhta ve hakikatte tapınacakları saat geliyor, ve şimdidir; çünkü Baba kendine böyle tapınanları arar. ²⁴ Allah Ruhtur, ve ona tapınanların ruhta ve hakikatte tapınmaları gerektir. ²⁵ Kadın ona dedi: Biliyorum ki, Hıristos denilen Mesih gelecektir; o gelince bize her şeyi bildirecektir. ²⁶ İsa ona dedi: Sana söyleyen ben, oyum. ²⁷ Bunun üzerine şakirtleri geldiler, ve İsanın bir kadınla konuşmakta olmasına şaşılar; bununla beraber hiç biri: Ne arıyorsun? yahut: Niçin o kadınla konuşuyorsun? demedi. ²⁸ İmdi kadın su testisini bıraktı, ve şehre gidip halka dedi: ²⁹ Gelin, yaptığım bütün şeyleri bana söyleyen adamı görün; acaba Mesih bu mu? ³⁰ Onlar da şehirden çıkıp ona geliyorlardı. ³¹ Bu sırada şakirtler: Rabbi, ye, diye ona rica ettiler. ³² Fakat İsa onlara: Benim yiyecek bir yiyeceğim var ki, siz onu bilmezsiniz, dedi. ³³ İmdi şakirtler birbirlerine: Acaba kimse ona yiyecek getirdi mi? diyorlardı. ³⁴ İsa onlara dedi: Benim yemeğim beni gönderenin iradesini yapmak, ve onun işini başarmaktır. ³⁵ Siz hasadın gelmesine daha dört ay var, demiyor musunuz? İşte, size diyorum: Gözlerinizi kaldırın da, hasat edilsin diye ağarmış olan tarlalara bakın. ³⁶ Eken de, biçen de birlikte sevinin diye, biçen ücret alır, ve ebedî hayat için semere toplar. ³⁷ Çünkü: Başkası eker, başkası biçer sözü, bunda doğrudur. ³⁸ Ben sizi emek vermediğiniz şeyi biçmeğe gönderdim; başkaları emek verdiler, ve siz onların emeğine girdiniz.

³⁹ Yaptığım bütün şeyleri bana söyledi, diye şehadet eden kadının sözü üzerine o şehirden Samiriyelilerin bir çoğu İsa'ya iman ettiler. ⁴⁰ Samiriyeliler ona geldikleri zaman, kendileri kalsın diye ona yalvardılar; İsa da orada iki gün kaldı. ⁴¹ Ve daha bir çocukları

onun sözü üzerine iman ettiler, ⁴² ve kadına diyorlardı: Bizim iman etmemiz artık senin söylemen üzerine değil; çünkü biz kendimiz işittik, ve biliyoruz ki, gerçek dünyanın Kurtarıcısı budur.

⁴³ Ve bu iki günden sonra, İsa oradan Galileye gitti. ⁴⁴ Çünkü bir peygamberin kendi memleketinde itibarı olmadığına İsa kendisi şahadet etmişti. ⁴⁵ İmdi Galileye gelince, Galileliler onu kabul ettiler, çünkü bayramda Yerusolimde yaptığı bütün şeyleri görmüşlerdi; çünkü onlar da bayrama gelmişlerdi.

⁴⁶ Bunun üzerine, İsa suyu şarap yaptığı Galilenin Kana şehrine yine geldi; ve orada kıralın bir memuru vardı, oğlu Kefernahumda hasta idi. ⁴⁷ O adam, İsanın Yahudiyeden Galileye gelmiş olduğunu işitince, yanına gitti, ve inip oğlunu iyi etsin diye yalvardı; çünkü ölmek üzere idi. ⁴⁸ Bunun üzerine İsa ona dedi: Alâmetler ve hârikalar görmedikçe, asla iman etmiyeceksiniz. ⁴⁹ Kıralın memuru ona dedi: Efendi, çocuğum ölmeden önce in! ⁵⁰ İsa ona: Git, oğlun yaşıyor, dedi. Adam İsanın kendisine söylediği söze iman edip gitti. ⁵¹ O daha inmekte iken, hizmetçileri onu karşıladılar ve oğlunun yaşamakta olduğunu söylediler. ⁵² Onun iyileşmeğe başladığı saati hizmetçilerden sordu. Onlar da kendisine dediler: Dün yedinci saatte ısıtma onu bıraktı. ⁵³ Böylece İsanın kendisine: Oğlun yaşıyor, dediği saatte olduğunu baba anladı; ve kendisile bütün ev halkı iman etti. ⁵⁴ Bu da İsanın Yahudiyeden Galileye geldiği zaman, yaptığı ikinci alâmettir.

BAP 5

BU şeylerden sonra, Yahudilerin bir bayramı vardı; ve İsa Yerusolime çıktı. ²

Yerusolimde Koyun kapısı yanında, İbranice Beythesta denilen, beş eyvanlı bir havuz vardı. ³ Bunların içinde hasta, kör, topal, azası kurumuş olanlardan bir kalabalık yatardı.*

⁵ Ve hastalığını otuz sekiz yıldır çekmekte olan bir adam orada idi. ⁶ İsa onu yatmakta görüp uzun zamandır hasta olduğunu da bilerek, kendisine: İyi olmak ister misin? dedi. ⁷ Hasta ona cevap verdi: Efendi, su çalkandığı zaman, beni havuza koyacak kimsem yok; ve ben gelmekte iken, başkası benden önce iniyor. ⁸ İsa ona dedi: Kalk, yatağını kaldır ve yürü. ⁹ Adam hemen iyi oldu, ve yatağını kaldırıp yürüdü.

* Bir çok eski metinlerde tamamen veya kısmen ilâve edilmiştir: *Suyun çalkanmasını bekliyerek (yatardı)*. **4.** *Çünkü Rabbin bir meleği vakit vakit havuzun içine iner, ve suyun çalkanmasından sonra içine ilk giren kimse her ne hastalığa tutulmuşsa iyi olurdu.*

O gün Sebt idi. ¹⁰ Bunun için Yahudiler iyileşen adama dediler: Sebt günüdür, sana yatağını kaldırmak caiz değildir. ¹¹ Fakat o kendilerine cevap verdi: Beni iyi eden o adam bana: Yatağını kaldır, ve yürü, dedi. ¹² Ona sordular: Sana: Kaldır ve yürü, diyen adam kim? ¹³ Fakat iyi olan adam, onun kim olduğunu bilmiyordu, çünkü o yerde kalabalık olduğundan İsa çekilmişti. ¹⁴ Bundan sonra, İsa mabette onu bulup kendisine dedi: İşte, iyi oldun; artık günah işleme de, sana daha kötü bir şey olmasın. ¹⁵ Adam gidip kendisini iyi eden İsadır, diye Yahudilere söyledi. ¹⁶ Yahudiler İsaya bunun için eza ediyorlardı, çünkü bu işleri Sebt gününde yapıyordu. ¹⁷ Fakat İsa onlara cevap verdi: Babam şimdiye kadar işlemektedir; ben de işliyorum. ¹⁸ İmdi bundan dolayı Yahudiler onu öldürmeğe daha ziyade çalışıyorlardı, çünkü yalnız Sebt gününü bozmakla kalmadı, fakat Allah kendi Babası idiğini söyleyerek kendisini Allaha müsavi kıldı.

¹⁹ Bunun için İsa cevap verip onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Babanın yapmakta olduğunu gördüğü şeyden başka Oğul kendiliğinden bir şey yapamaz; çünkü o ne şeyler yaparsa, Oğul da onları öylece yapar. ²⁰ Çünkü Baba Oğulu sever, ve bütün kendi yaptıklarını ona gösterir; ve siz şaşasınız diye ona bunlardan daha büyük işler gösterecektir. ²¹ Zira Baba ölüleri kıyam ettirip onları dirilttiği gibi, böylece Oğul da istediği kimseleri diriltir. ²² Çünkü Baba hiç kimseye hükmetmez, fakat bütün hükmü

Oğula vermiştir, ²³ ta ki, hepsi Babaya hürmet ettikleri gibi, Oğula hürmet etsinler. Oğula hürmet etmeyen, onu gönderen Babaya hürmet etmez. ²⁴ Doğrusu ve doğrusu size derim: Benim sözümü dinliyip beni gönderene iman edenin ebedî hayatı vardır, ve hükme gelmez, fakat ölümden hayata geçmiştir. ²⁵ Doğrusu ve doğrusu size derim: Allahın Oğlunun sesini ölümlerin işitecekleri saat geliyor, ve şimdidir; ve işitenler yaşayacaklardır. ²⁶ Çünkü Babanın kendisinde hayat olduğu gibi, böylece kendisinde hayat olmağı Oğula da verdi. ²⁷ Ve hükmetmek salâhiyetini ona verdi, çünkü insanoğludur. ²⁸ Buna şaşmayın; çünkü saat geliyor, o saatte kabirlerde olanların hepsi onun sesini işitecekler; ²⁹ iyilik işliyenler hayat kıyametine, ve kötülük işliyenler hüküm kıyametine çıkacaklardır.

³⁰ Ben kendiliğimden bir şey yapmam; işittiğim gibi hükmederim, ve benim hükmüm doğrudur; zira ben kendi irademi değil, fakat beni gönderenin iradesini ararım. ³¹ Eğer ben kendim için şahadet edersem, şahadetim doğru değildir. ³² Benim için şahadet eden başkasıdır; ve benim için ettiği şahadetin doğru olduğunu bilirim. ³³ Siz Yahyanın yanına adamlar gönderdiniz, ve o, hakikate şahadet etti. ³⁴ Fakat benim kabul ettiğim şahadet insandan değil, ancak kurtulasınız diye bunları söylüyorum. ³⁵ O, yanan ve nur saçan çerağ idi; ve siz bir müddet için onun ışığında sevinmek istediniz. ³⁶ Fakat bende olan şahadet Yahyaninkinden daha büyüktür; çünkü Babanın bana başarmak için verdiği işler, şu yaptığım işler, beni Baba gönderdi diye hakkımda şahadet ediyorlar. ³⁷ Beni gönderen Baba da kendisi benim için şahadet etmiştir. Siz hiç bir zaman ne onun sesini işittiniz, ne de onun suretini gördünüz. ³⁸ Ve onun sözü sizde durmuyor; çünkü onun gönderdiği zata iman etmiyorsunuz. ³⁹ Kitapları araştırıyorsunuz, çünkü siz ebedî hayatınızın onlarda olduğunu sanıyorsunuz; benim hakkımda şahadet edenler de onlardır; ⁴⁰ siz ise, hayatınız olsun diye bana gelmek istemiyorsunuz. ⁴¹ İnsanlardan izzet kabul etmiyorum. ⁴² Fakat sizi bilirim ki, kendinizde Allah sevgisi yoktur. ⁴³ Ben Babamın namına geldim ve beni kabul etmiyorsunuz; eğer bir başkası kendi namına gelirse, onu kabul edersiniz. ⁴⁴ Siz ki, birbirinizden izzet kabul eder, ve bir olan Allahtan gelen izzeti aramazsınız, nasıl iman edebilirsiniz? ⁴⁵ Sanmayın ki, ben sizi Babanın önünde suçlu çıkaracağım; sizi suçlu çıkaran kendisine ümit bağladığınız Musadır. ⁴⁶ Çünkü, eğer siz Musaya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdiniz; zira o benim için yazmıştır. ⁴⁷ Fakat eğer onun yazılarına iman etmiyorsanız, benim sözlerime nasıl iman edersiniz?

BAP 6

BU şeylerden sonra İsa, Galile — yani Taberiye — denizinin karşı yakasına gitti. ² Büyük bir kalabalık onun ardınca gidiyordu; çünkü hastalar üzerinde onun yaptığı alâmetleri görüyorlardı. ³ İsa dağa çıkıp orada şakirtlerle oturdu. ⁴ Yahudilerin Fısıh bayramı yakındı. ⁵ Ve İsa gözlerini kaldırıp, yanına büyük bir kalabalık geldiğini görerek, Filipusa dedi: Bunlar yesinler diye nereden ekmek satın alalım? ⁶ Bunu da onu denemek için söyledi, çünkü ne yapacağını kendisi biliyordu. ⁷ Filipus ona cevap verdi: Her biri az bir şey alsın diye iki yüz dinarlık* ekmek bile yetmez. ⁸ Şakirtlerinden biri, Simun Petrusun kardeşi Andreas, ona dedi: ⁹ Burada beş arpa ekmeği ile iki balığı olan bir çocuk var; fakat bu kadar adama bu nedir? ¹⁰ İsa: Halkı yere oturtun, dedi. O yerde çok ot vardı. Hesapça beş bin erkek kadar oturdular. ¹¹ O zaman İsa ekmekleri aldı, ve şükrettikten sonra, oturanlara dağıttı; öylece balıklardan da istedikleri kadar dağıttı. ¹² Ve onlar doyunca, İsa şakirtlerine dedi: Hiç bir şey zayolmasın diye artan parçaları toplayın. ¹³ İmdi onları topladılar, ve o beş arpa ekmeği yiyenlerden artan parçalarla on iki küfe doldurdular. ¹⁴ İmdi İsanın yapmış olduğu alâmeti halk görünce: Gerçek, dünyaya

gelecek olan peygamber budur, dediler.

* Tartılar ve ölçüler cetveline bak.

¹⁵ İsa da, onların kendisini kiral yapmak için gelip zorla kapmak üzere olduklarını anlıyarak yine yalnız başına dağa çekildi.

¹⁶ Ve akşam olunca, şakirtleri denize inip kayığa girerek ¹⁷ denizin karşı yakasına, Kefernahuma, gidiyorlardı. Zaten karanlık basmıştı; İsa henüz yanlarına gelmemişti. ¹⁸ Büyük bir yel esmekte olduğundan deniz kabarmakta idi. ¹⁹ Böylece yirmi beş veya otuz ok atımı*θ*ρ kadar gidince, İsayı deniz üzerinde yürümekte ve kayığa yaklaşmakta görüp korktular. ²⁰ Fakat İsa onlara: Benim, korkmayın, dedi. ²¹ İmdi onu kayığa almak istediler, ve hemen kayık gitmekte oldukları karaya vardı.

θ* Tartılar ve ölçüler cetveline bak.

ρ²² Ertesi gün, denizin karşı yakasında duran halk gördüler ki, orada yalnız bir kayıktan başkası yoktu, ve şakirtleriyle beraber İsa ona girmemişti; fakat şakirtleri yalnız gitmişlerdi. ²³ (Fakat Rab şükrettikten sonra ekmek yedikleri yerin yakınına Taberiyeden kayıklar geldi.) ²⁴ Bunun için halk İsanın ve şakirtlerinin orada olmadıklarını görünce, kayıklara girip İsayı arıyarak Kefernahuma geldiler. ²⁵ Onu denizin karşı yakasında bulunca, kendisine: Rabbi, buraya ne vakit geldin? dediler. ²⁶ İsa onlara cevap verip dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Alâmetleri gördüğünüzden değil, fakat ekmeklerden yiyip doyduğunuzdan dolayı beni arıyorsunuz. ²⁷ Fani olan yiyecek için değil, fakat ebedî hayata baki olan yiyecek için çalışın, onu size İnsanoğlu verecektir; çünkü Baba Allah ona mührünü basmıştır. ²⁸ Ve İsayı dediler: Allahın işlerini işlemek için biz ne yapalım? ²⁹ İsa cevap verip onlara dedi: Allahın işi şudur; onun gönderdiği adama iman edesiniz. ³⁰ İsayı dediler: İmdi görüp sana iman edelim diye, sen ne alâmet yapıyorsun? ne işliyorsun? ³¹ Atalarımız çölde man* yediler, nasıl ki: "Yemek için onlara gökten ekmek verdi,"* diye yazılmıştır. ³² İmdi İsa onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Size gökten ekmeği Musa vermedi, fakat size gökten gerçek ekmeği Babam veriyor. ³³ Çünkü Allahın ekmeği gökten inen ve dünyaya hayat verendir. ³⁴ Ona dediler: Ya Rab, bu ekmeği bize daima ver. ³⁵ İsa onlara dedi: Hayat ekmeği benim; bana gelen asla acıkmaz, ve bana iman eden asla susamaz. ³⁶ Fakat ben size dedim ki, beni gördünüz, ve iman etmiyorsunuz. ³⁷ Babanın bütün bana verdiği bana gelecektir; ve bana geleni asla dışarı atmam. ³⁸ Zira kendi irademi değil, fakat beni gönderenin iradesini yapmak için gökten indim. ³⁹ Ve beni gönderenin iradesi şudur ki, bütün bana verdiğinden hiç birini kaybetmiyeyim, ancak son günde onu kıyam ettireyim. ⁴⁰ Çünkü Babamın iradesi şudur, Oğulu görüp ona iman eden herkesin ebedî hayatı olsun; ve ben onu son günde kıyam ettireceğim.

* Çıkış 16:13-15.

* Mezmur 78:24.

⁴¹ İmdi Yahudiler: Gökten inen ekmek benim, dediği için, kendisinden ötürü mırıldanıp dediler: ⁴² Babasını ve anasını tanıdığımız, Yusufun oğlu İsa bu değil mi? şimdi nasıl: Gökten indim, diyor? ⁴³ İsa cevap verip onlara dedi: Aranızda mırıldanmayın. ⁴⁴ Eğer beni gönderen Babam çekmezse, kimse bana gelemez; ve ben onu son günde kıyam ettireceğim. ⁴⁵ Peygamberlerde yazılıdır: "Ve onların hepsi Allah tarafından öğretilmiş olacaklardır."* Babamdan işitip öğrenen herkes bana gelir. ⁴⁶ Babayı kimse görmüş demek değildir; ancak Allahtan olan, Babayı o görmüştür. ⁴⁷ Doğrusu ve doğrusu size derim: İman edenin ebedî hayatı vardır. ⁴⁸ Hayat ekmeği benim. ⁴⁹ Atalarınız çölde man yediler, ve öldüler. ⁵⁰ Bir adam ondan yesin ve ölmesin diye, gökten inen ekmek budur.

⁵¹ Gökten inmiş olan diri ekmek benim; eğer bir adam bu ekmekten yerse, ebediyen yaşar; evet, ve dünyanın hayatı için vereceğim ekmek kendi etimdir.

* İşıya **54:13**.

⁵² İmdi Yahudiler: Bu adam yemek için kendi etini bize nasıl verebilir? diye birbirile çekiştiler. ⁵³ Bunun üzerine İsa onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: İnsanoğlunun etini yiyip kanını içmedikçe, kendinizde hayat yoktur. ⁵⁴ Benim etimi yiyip kanımı içenin ebedî hayatı vardır; ben de onu son günde kıyam ettireceğim. ⁵⁵ Çünkü benim etim hakikî yiyecek, ve kanım hakikî içecektir. ⁵⁶ Benim etimi yiyip kanımı içen bende durur, ve ben onda. ⁵⁷ Hay olan Baba beni gönderdiği, ben de Baba vasıtası ile yaşamakta olduğum gibi, beni yiyen de benim vasıtamla yaşıyacaktır. ⁵⁸ Gökten inmiş olan ekmek budur; ataların yemiş oldukları gibi değil, ve onlar öldüler; bu ekmeği yiyen ebediyen yaşar. ⁵⁹ Bu şeyleri Kefernahumda öğretirken havrada söyledi.

⁶⁰ Ve şakirtlerinden bir çoğu bunu işittikleri zaman, dediler: Bu söz çetindir, onu kim işitebilir? ⁶¹ Fakat İsa, şakirtlerinin buna mırıldandıklarını içinden bilerek onlara dedi: Bu sizin sürçmenize sebep oluyor mu? ⁶² Ya eğer İnsanoğlunun önceden olduğu yere çıktığını görürseniz..? ⁶³ Hayat veren ruhtur; beden hiç işe yaramaz; size söylemiş olduğum sözler ruhtur, ve hayattır. ⁶⁴ Fakat sizden bazıları var ki, iman etmiyorlar. Çünkü İsa iman etmeyenlerin, ve kendini ele verecek olanın kim olduğunu başlangıçtan biliyordu. ⁶⁵ Ve dedi: Bundan ötürü size dedim ki: Babadan kendine verilmiş olmadıkça, kimse bana gelemes.

⁶⁶ Bunun üzerine şakirtlerden çoğu geri dönüp artık onunla gezmiyorlardı. ⁶⁷ İmdi İsa Onikilere dedi: Yoksa siz de mi gitmek istiyorsunuz? ⁶⁸ Simun Petrus ona cevap verdi: Ya Rab, biz kime gideceğiz? ebedî hayatın sözleri sendedir. ⁶⁹ Biz de iman ettik, ve biliyoruz ki, Allahın Kuddûsu sensin. ⁷⁰ İsa onlara cevap verdi: Siz Onikileri ben seçmedim mi? ve sizden biri İblistir. ⁷¹ İskariyotlu Simunun oğlu Yahuda hakkında söyledi; çünkü Onikilerden biri iken, İsayı ele verecek olan o idi.

BAP 7

BUNDAN sonra İsa Galilede geziyordu, çünkü Yahudiler kendisini öldürmeğe çalıştıkları için Yahudiyede gezmek istemiyordu. ² Yahudilerin Çardak bayramı yakındı. ³ Ve kardeşleri ona dediler: Buradan çıkıp Yahudiyeye git ki, şakirtlerin de yaptığın işleri görsünler. ⁴ Zira kendisini açıkça tanıtmak isteyen kimse işi gizlice yapmaz; eğer bu şeyleri sen yapıyorsan, kendini dünyaya göster. ⁵ Çünkü kardeşleri bile ona iman etmiyorlardı. ⁶ İmdi İsa onlara dedi: Benim vaktim daha gelmedi; fakat sizin vaktiniz daima uygundur. ⁷ Dünya sizden nefret edemez; fakat benden nefret eder; çünkü dünya hakkında, işleri kötü olduğuna ben şehadet ediyorum. ⁸ Siz bu bayrama çıkın; ben bu bayrama daha çıkmam; çünkü benim vaktim daha tamam olmamıştır. ⁹ Bu şeyleri onlara söyledikten sonra, Galilede kaldı.

¹⁰ Fakat onun kardeşleri bayrama çıkınca kendisi de o vakit, açıkça değil, fakat gizlice imiş gibi çıktı. ¹¹ Yahudiler de onu bayramda arıyıp: O nerede? diyorlardı. ¹² Kalabalıklar arasında kendisi için çok mırıldanmalar oldu. Bazıları: İyi bir adamdır; başkaları: Hayır, fakat halkı saptırıyor, diyorlardı. ¹³ Fakat Yahudilerin korkusundan kimse kendisi için açıkça söylemiyordu.

¹⁴ Artık bayramın yarısı olunca, İsa mabede çıkıp öğretiyordu. ¹⁵ İmdi Yahudiler şaşırıp: Hiç öğretilmemiş olduğu halde, bu adam yazıları nasıl biliyor? dediler. ¹⁶ İsa da onlara cevap verip dedi: Öğrettiğim benim değil, fakat beni gönderenindir. ¹⁷ Eğer biri onun iradesini yapmağı dilerse, öğretişin Allahtan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi söylediğimi bilecektir. ¹⁸ Kendiliğinden söyleyen kendi izzetini arar; fakat kendini

gönderenin izzetini arıyan, doğrudur, ve onda haksızlık yoktur. ¹⁹ Size şeriatı Musa vermedi mi? ve sizden kimse şeriatı yapmıyor. Neden beni öldürmeğe çalışıyorsunuz? ²⁰ Halk cevap verdi: Sende cin var; kim seni öldürmeğe çalışıyor? ²¹ İsa cevap verip onlara dedi: Ben bir iş yaptım, ve hepiniz bunun için şaşırıyorsunuz. ²² Musa size sünneti verdi (ki, Musadan değil, ancak atalardandır); siz Sebt günü bir adamı sünnet edersiniz. ²³ Mademki, Musanın şeriatı bozulmasın diye, Sebt gününde adam sünnet ediliyor, Sebt gününde bir adamı bütün bütün sağalttığım için bana mı darılıyorsunuz? ²⁴ Görünüşe göre hükmetmeyin; doğru hükmedin.

²⁵ İmdi Yerusallımlılardan bazıları dediler: Öldürmeğe uğraştıkları bu değil mi? ²⁶ Ve işte, açıkça söylüyor; ona bir şey demiyorlar. Acaba reisler onun Mesih olduğunu gerçekten anladılar mı? ²⁷ Fakat bu adamı biliriz, neredendir; fakat Mesih gelince, nereden olduğunu kimse bilmez. ²⁸ Ve İsa mabette öğreterek çağırıp dedi: Hem beni biliyorsunuz, hem nereden olduğumu biliyorsunuz; ve ben kendiliğimden gelmedim; fakat beni gönderen gerçektir, siz onu bilmiyorsunuz. ²⁹ Ben onu bilirim, çünkü ondanım, ve o beni gönderdi. ³⁰ Bunun için kendini tutmağa çalıştılar, ve kimse üzerine el atmadı, çünkü onun saati henüz gelmemişti. ³¹ Fakat halktan bir çoğu ona iman edip dediler: Mesih gelince, bunun yaptıklarından daha çok mu alâmetler yapar? ³² Ferisiler halkın İsa hakkında bunları mırıldandıklarını işittiler, ve başkâhinler ve Ferisiler onu tutmak için memurlar gönderdiler. ³³ Ve İsa dedi: Daha az bir zaman sizinleyim, ve beni gönderene gideceğim. ³⁴ Siz beni arıyacak ve bulmayacaksınız, ve benim bulunduğum yere siz gelemezsiniz. ³⁵ Bunun için Yahudiler aralarında dediler: Bu adam nereye gidecek de biz onu bulmayacağız? Yunanlılar arasına dağılmış olanlara gidip Yunanlılara mı öğretecek? ³⁶ Siz beni arıyacak ve bulmayacaksınız, ve bulunduğum yere siz gelemezsiniz, dediği bu söz nedir?

³⁷ Bayramın sonuncu büyük gününde, İsa durup çağırarak dedi: Eğer bir kimse susarsa, bana gelip içsin. ³⁸ Kitabın dediği gibi, bana iman edenin içinden diri su ırmakları akar. ³⁹ Fakat bunu kendisine iman edenlerin alacakları Ruh hakkında söyledi; zira Ruh henüz verilmemişti; çünkü İsa henüz taziz olunmamıştı. ⁴⁰ Halktan bazıları bu sözleri işittikleri zaman: Bu gerçekten o peygamberdir, dediler. ⁴¹ Başkaları: Bu Mesihtir, dediler; fakat bazıları dediler: Ne! Mesih Galileden mi gelir? ⁴² Kitap: "Mesih Davudun zürriyetinden, Davudun olduğu Beytlehem köyünden gelir,"* dememiş midir? ⁴³ İmdi İsa yüzünden halk arasında ayrılık oldu. ⁴⁴ Onlardan bazıları onu tutmak istediler; fakat kimse üzerine el atmadı.

* II. Samuel 7:12; Mika 5:2.

⁴⁵ İmdi memurlar başkâhinlere ve Ferisilere geldiler, ve memurlara: Niçin onu getirmediğiniz? dediler. ⁴⁶ Memurlar cevap verdiler: Kimse asla böyle söylememiştir. ⁴⁷ İmdi Ferisiler onlara cevap verdiler: Yoksa siz de mi saptırıldınız? ⁴⁸ Reislerden, yahut Ferisilerden biri ona iman etti mi? ⁴⁹ Fakat şeriatı bilmiyen bu halk lânetlidir. ⁵⁰ Onlardan biri olup önceden İsaya gelmiş olan Nikodimos onlara dedi: ⁵¹ Acaba şeriatimiz, önce kendisini dinliyip ne yaptığını bilmedikçe, bir adama hükmeder mi? ⁵² Cevap verip ona dediler: Yoksa sen de mi Galiledensin? Ara, ve bak, Galileden hiç peygamber çıkmaz.

BAP 8

⁵³ Ve herkes kendi evine gitti, ¹ İsa ise Zeytinlik dağına gitti. ² Sabah erken yine mabede geldi, bütün halk yanına geldiler; ve oturup onlara öğretmekte idi. ³ Yazıcılar* ve Ferisiler zinada tutulmuş bir kadın getirdiler; onu ortaya koyarak, ⁴ İsaya dediler: Muallim, bu kadın zina işlemekte iken tutuldu. ⁵ Bu gibilerin taşlanması Musa şeriatte bize emretmiştir;* sen ise, ne dersin? ⁶ İsaya suçlu çıkarmak için kendisini deniyerek bunu

dediler. Fakat İsa eğilip parmağı ile yere yazı yazıyordu. ⁷ Ve kendinden sormakta devam etmeleri üzerine, doğruldu ve onlara dedi: Kadının üzerine sizden günahsız olan önce taş atsin. ⁸ Ve yine eğilip yere yazı yazıyordu. ⁹ Bunu işittikleri zaman, ihtiyarlardan başlıyıp sonuncusuna kadar birer birer çıktılar. İsayı yalnız bıraktılar, kadın da ortada idi. ¹⁰ İsa doğrulup ona dedi: Kadın, onlar nerede? kimse sana hükmetmedi mi? ¹¹ Kadın: Kimse, ya Rab, dedi. İsa: Ben de sana hükmetmem; git, bundan sonra artık günah işleme, dedi.*

* Mukaddes Kitapları istinsah, tefsir ve tatbik eden âlimler.

* Levililer **20:10**; Tesniye **22:22**.

* Eski metinlerin ekserisinde **7:53** ten **8:11** in nihayetine kadar olan kısım yoktur. Bu kısmı havi olan metinler de birbirinden farklıdır.

¹² Bundan sonra İsa yine onlara söyliyerek dedi: Ben dünyanın nuruyum; benim ardımca gelen karanlıkta yürümez, ve kendisinde hayat nuru olur. ¹³ Ferisiler ona dediler: Kendin için sen şahadet ediyorsun; senin şahadetin doğru değildir. ¹⁴ İsa cevap verip onlara dedi: Ben kendim için şahadet ediyorsam da, şahadetim doğrudur; çünkü ben nereden gelip nereye gittiğimi bilirim; fakat siz nereden geldiğimi, yahut nereye gittiğimi bilmezsiniz. ¹⁵ Siz bedene göre hükmedersiniz; ben hiç kimseye hükmetmem. ¹⁶ Ve eğer ben hükmedersem bile, benim hükmüm doğrudur; çünkü yalnız değilim; fakat ben ve beni gönderen Baba. . . ¹⁷ Ve iki adamın şahadeti doğru olduğu sizin şeriatinizde de yazılıdır.* ¹⁸ Kendim için şahadet eden benim; ve beni gönderen Baba benim için şahadet eder. ¹⁹ O vakit ona dediler: Baban nerede? İsa cevap verdi: Siz ne beni, ne de Babamı bilirsiniz; eğer beni bilseydiniz, Babamı da bilmiş olurdunuz. ²⁰ İsa bu sözleri mabette öğretirken hazinede söyledi; kimse de onu tutmadı, çünkü onun saati henüz gelmemişti.

* Tesniye **17:6**; **19:15**.

²¹ Ve yine onlara dedi: Ben gidiyorum, siz beni arıyacaksınız, ve günahınız içinde öleceksiniz; benim gittiğim yere siz gelemersiniz. ²² İmdi Yahudiler dediler: Acaba o kendisini öldürecek mi ki: Benim gittiğim yere siz gelemersiniz, diyor? ²³ Ve onlara dedi: Siz aşağıdansınız, ben yukarıdanım; siz bu dünyadansınız, ben bu dünyadan değilim. ²⁴ Bundan ötürü size: Günahlarınız içinde öleceksiniz, dedim. Zira benim o olduğuma siz iman etmezseniz, günahlarınız içinde ölürsünüz. ²⁵ Bunun için ona: Sen kimsin? dediler. İsa onlara dedi: Ben tam o size dediğim zatım. ²⁶ Hakınızda söyleyecek ve hükmedecek çok şeylerim var; fakat beni gönderen doğrudur; ve ben ondan işittiklerimi dünyaya söylüyorum. ²⁷ Baba için kendilerine söylediğini anlamadılar. ²⁸ İmdi İsa dedi: Ne vakit İnsanoğlunu yukarı kaldırırsanız, o zaman bileceksiniz ki, ben oyum, ve kendiliğimden bir şey yapmıyorum, fakat bunları Babanın bana öğrettiği gibi söylüyorum. ²⁹ Beni gönderen benimledir; o beni yalnız bırakmadı; çünkü ben daima ona hoş gelen şeyleri yapıyorum. ³⁰ Bunları söylediği zaman, bir çokları ona iman ettiler.

³¹ İmdi İsa kendisine iman etmiş olan Yahudilere dedi: Eğer siz benim sözümde durursanız, gerçekten benim şakirtlerimsiniz; ³² siz hakikati bileceksiniz; ve hakikat sizi azat edecektir. ³³ Ona cevap verdiler: İbrahim zürriyetiyiz; hiç kimseye asla kölelik etmedik; sen nasıl: Azat olacaksınız, diyorsun? ³⁴ İsa onlara cevap verdi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Günah işliyen herkes günahın kölesidir. ³⁵ Evde köle ebediyen durmaz; oğul ebediyen durur. ³⁶ Bunun için eğer Oğul sizi azat ederse, gerçekten azat olursunuz. ³⁷ İbrahim zürriyeti olduğunuzu bilirim; fakat beni öldürmeğe çalışıyorsunuz; çünkü benim sözüm içinizde yer tutmıyor. ³⁸ Ben Babamın yanında gördüklerimi söylüyorum; siz de babanızdan işittiklerinizi yapıyorsunuz. ³⁹ Onlar cevap verip

kendisine: Babamız İbrahimdir, dediler. İsa onlara dedi: İbrahim çocukları olsaydınız, İbrahimin işlerini yapardınız. ⁴⁰ Fakat beni, Allahtan işittiğim hakikati size söylemiş olan adamı, şimdi öldürmeğe çalışıyorsunuz; İbrahim bunu yapmadı. ⁴¹ Siz babanızın işlerini yapıyorsunuz. Ona dediler: Biz zinadan doğmadık; bizim bir babamız var, o da Allah'tır. ⁴² İsa onlara dedi: Eğer Allah sizin Babanız olsaydı, beni severdiniz; çünkü ben Allahtan çıkıp geldim; çünkü ben kendiliğimden de gelmedim, fakat o beni gönderdi. ⁴³ Neden söylediğimi anlamıyorsunuz? Çünkü benim sözümü dinlemiyorsunuz. ⁴⁴ Siz babanız İblisteniz; ve babanızın heveslerini yapmak istiyorsunuz. O başlangıçtan katil idi, ve hakikatte durmadı; çünkü kendisinde hakikat yoktur. Yalan söylediği zaman, kendisinininkinden söyler, çünkü o yalancıdır, ve yalanın babasıdır. ⁴⁵ Fakat ben hakikati söylediğim için bana iman etmiyorsunuz. ⁴⁶ Bende günah olduğunu sizden kim ispat eder? Ben hakikati söylüyorsa, niçin bana iman etmiyorsunuz? ⁴⁷ Allahtan olan, Allahın sözlerini dinler; onun için siz dinlemiyorsunuz, çünkü Allahtan değilsiniz. ⁴⁸ Yahudiler cevap verip ona dediler: Sen Samiriyelisin, ve sende cin var, dediğimiz doğru değil mi? ⁴⁹ İsa cevap verdi: Bende cin yoktur; fakat Babama hürmet ederim, ve siz beni tahkir ediyorsunuz. ⁵⁰ Fakat ben kendi izzetimi aramıyorum; arıyan ve hükmeden biri vardır. ⁵¹ Doğrusu ve doğrusu size derim: Eğer bir kimse benim sözümü tutarsa, ebediyen ölüm görmeyecektir. ⁵² Yahudiler ona dediler: Şimdi bildik ki, sende bir cin vardır; İbrahim öldü, peygamberler de, ve sen: Eğer bir kimse benim sözümü tutarsa, ebediyen ölümü tatmayacaktır, diyorsun. ⁵³ Yoksa sen babamız İbrahimden büyük müsün? O öldü; peygamberler de öldüler; sen kendini kim sayıyorsun? ⁵⁴ İsa cevap verdi: Eğer ben kendimi taziz edersem, benim izzetim hiçtir; beni taziz eden Babamdır; siz: O, Allahımızdır, dersiniz, ⁵⁵ ve onu bilmezsiniz; fakat ben onu bilirim; ve eğer onu bilmem dersem, sizin gibi yalancı olurum; fakat ben onu bilirim, ve sözünü tutarım. ⁵⁶ Babanız İbrahim benim günümü göreceği için mesrur oldu; gördü, ve sevindi. ⁵⁷ Bunun için Yahudiler ona dediler: Henüz elli yaşında değilsin, İbrahimi de gördün mü? ⁵⁸ İsa onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: İbrahim olmadan önce ben varım. ⁵⁹ O zaman üzerine atmak için taşlar kaldırdılar, fakat İsa gizlendi, ve mabetten çıktı.

BAP 9

VE geçerken, anadan doğma kör bir adam gördü. ² Şakirtleri ondan sordular: Rabbi, bu adamın kör doğması için kim günah işledi, bu mu, yoksa anası babası mı? ³ İsa cevap verdi: Ne bu günah işledi, ne de anası babası; ancak Allahın işleri onun üzerinde gösterilsin diye oldu. ⁴ Beni gönderenin işlerini gündüzken işlemek bize gerektir; gece geliyor, o zaman hiç kimse işleyemez. ⁵ Ben dünyada oldukça, dünyanın nuruyum. ⁶ Bu şeyleri dedikten sonra, yere tükürdü, tükürükle çamur yaptı, çamuru onun gözlerine sürdü; ⁷ ve ona dedi: Git, Siloam (ki, Gönderilmiş, diye tercüme olunur) havuzunda yıkan. O da gidip yıkandı, ve görmekte olarak geldi. ⁸ O vakit komşuları, ve onun bir dilenci olduğunu önceden görmüş olanlar dediler: Oturup dilenen adam bu değil mi? ⁹ Kimi: Odur, dediler; kimi: Hayır, fakat ona benziyor, dediler. Kendisi: Benim, dedi. ¹⁰ Ve kendisine: Öyle ise, gözlerin nasıl açıldı? dediler. ¹¹ O cevap verdi: İsa denilen adam çamur yapıp gözlerime sürdü, ve bana: Siloama git, yıkan, dedi; ben de gidip yıkandım; gözlerim açıldı. ¹² Kendisine: O nerededir? dediler. Bilmiyorum, dedi.

¹³ Önceleri kör olan adamı Ferisilerin yanına götürdüler. ¹⁴ İsanın çamur yapıp onun gözlerini açtığı gün Sebt idi. ¹⁵ Nasıl gördüğünü Ferisiler de ondan yine sordular. O da kendilerine dedi: O benim gözlerime çamur koydu; yıkandım, ve görüyorum. ¹⁶ Bundan ötürü Ferisilerden bazıları dediler: Bu adam Allahtan değildir; çünkü Sebt gününü tutmuyor. Başkaları da dediler: Bir günahkâr böyle alâmetleri nasıl yapabilir? Onların

arasında ayrılık oldu. ¹⁷ O vakit yine kör adama dediler: Gözlerini açan o adam için sen ne dersin? O da: Peygamberdir, dedi. ¹⁸ İmdi Yahudiler, gözleri açılmış olan adamın anasını ve babasını çağırınca kadar, onun kör olup da gözleri açılmış olduğuna inanmadılar. ¹⁹ Ve onlara sorup dediler: Kör doğdu dediğiniz oğlunuz bu mu? öyle ise, şimdi nasıl görüyor? ²⁰ Anası babası cevap verip dediler: Bunun bizim oğlumuz olduğunu, ve kör doğduğunu biliyoruz; ²¹ fakat şimdi nasıl gördüğünü bilmiyoruz, yahut onun gözlerini kim açtığını bilmiyoruz; yaşını almıştır, ona sorun; kendisi için o söylesin. ²² Anası babası bu şeyleri söylediler, çünkü Yahudilerden korkuyorlardı; çünkü onun Mesih olduğunu kim ikrar ederse, havradan kovulsun diye Yahudiler zaten sözbirliği etmişlerdi. ²³ Bunun için anası babası: Yaşını almıştır, ona sorun, dediler. ²⁴ Bunun üzerine önceleri kör olan adamı ikinci defa çağırıp ona dediler: Allaha hamdet; biz bu adamın günahkâr olduğunu biliyoruz. ²⁵ O da cevap verdi: O günahkâr mı, değil mi, bilmem; ben bir şey biliyorum, kör idim, şimdi görüyorum. ²⁶ Kendisine dediler: O sana ne yaptı? gözlerini nasıl açtı? ²⁷ Kendilerine cevap verdi: Şimdi size söyledim, dinlemediniz; neden bunu yine işitmek istiyorsunuz? Yoksa siz de mi onun şakirtleri olmak istiyorsunuz? ²⁸ Ona sövüp dediler: Onun şakirdi sensin; biz ise, Musanın şakirtleriyiz. ²⁹ Biz Allahın Musaya söylediğini biliriz; bu adamın ise, nereden olduğunu bilmeyiz. ³⁰ Adam cevap verip onlara dedi: Şaşılacak şey şunda ki, siz onun nereden olduğunu bilmiyorsunuz, o ise, benim gözlerimi açtı. ³¹ Allahın günahkârları dinlemediğini biliriz; ancak eğer bir kimse Allaha tapar, ve iradesini yaparsa, onu dinler. ³² Anadan doğma körün gözlerini kimsenin açmış olduğu ezelden beri işitilmemiştir. ³³ Eğer bu adam Allahtan olmasaydı, hiç bir şey yapamazdı. ³⁴ Cevap verip ona dediler: Tamamile günah içinde doğmuş iken sen mi bize ders vereceksin? Ve kendisini dışarı attılar.

³⁵ Onu dışarı attıklarını İsa duydu; ve kendisini bulup dedi: Sen İnsanoğluna* iman ediyor musun? ³⁶ O cevap verip dedi: Ya Rab, kimdir ki, ona iman edeyim? ³⁷ İsa ona dedi: Hem onu gördün, hem de seninle konuşan odur. ³⁸ Ve o: Ya Rab, iman ederim, dedi; ve ona secde kıldı. ³⁹ İsa da dedi: Görmiyenler görsünler, ve görenler kör olsunlar diye bu dünyaya hüküm için geldim. ⁴⁰ Ferisilerden yanında olanlar bu şeyleri işitip ona: Yoksa biz de mi körüz? dediler. ⁴¹ İsa onlara dedi: Eğer kör olsaydınız, günahınız olmazdı; fakat şimdi: Görüyoruz, diyorsunuz; günahınız duruyor.

* Bir çok eski metinlerde, *Allahın Oğluna* yazılmıştır.

BAP 10

DOĞRUSU ve doğrusu size derim: Koyun ağılına kapıdan girmiyip başka yerden aşan, hırsız ve hayduttur. ² Fakat kapıdan giren koyunların çobanıdır. ³ Kapıcı ona açar, ve koyunlar onun sesini işitirler; o da kendi koyunlarını adları ile çağırır, ve onları çıkarır. ⁴ Bütün kendininkileri dışarı çıkarınca onların önünde yürür; ve koyunlar ardınca giderler; zira sesini tanırılar. ⁵ Ve yabancıların ardınca gitmezler, fakat ondan kaçarlar; çünkü yabancıların sesini tanımazlar. ⁶ İsa bu meseli onlara söyledi; fakat kendilerine söyledikleri ne idiğini anlamadılar.

⁷ Ve İsa yine onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Ben koyunların kapısıyım. ⁸ Benden evel gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttular; fakat koyunlar onları dinlemediler. ⁹ Ben kapıyım; eğer bir kimse benden girerse, kurtulur; girer, çıkar, ve otlak bulur. ¹⁰ Hırsız, ancak çalıp öldürmek ve telef etmek için gelir. Ben onlarda hayat olsun, çok hayat olsun diye geldim. ¹¹ Ben iyi çobanıyım; iyi çoban koyunlar uğruna canını verir. ¹² Çoban olmıyan ücretli adam, kurdun geldiğini görür, koyunlar kendisinin olmadığı için, onları bırakıp kaçar (kurt da onları kapar, ve dağıtır), ¹³ çünkü ücretlidir, ve koyunlar için

kaygı çekmez. ¹⁴ Ben iyi çobanım; benimkileri tanırım. ¹⁵ Baba beni tanıdığı, ben de Babayı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanırlar; ve koyunlar uğruna canımı veririm. ¹⁶ Ve bu ağıldan olmıyan başka koyunlarım var ki, onları da getirmeliyim, benim sesimi işitecekler; ve tek sürü, tek çoban olacak. ¹⁷ Bunun için Baba beni sever; çünkü ben canımı veririm, ta ki, onu tekrar alayım. ¹⁸ Onu benden kimse almaz; fakat onu kendiliğimden veririm. Onu vermeğe kudretim var; ve onu yine almağa kudretim vardır. Bu emri Babamdan aldım.

¹⁹ Bu sözlerden dolayı Yahudiler arasında yine ayrılık oldu. ²⁰ Ve onlardan çoğu dediler: Onda cin var, delidir; niçin onu dinliyorsunuz? ²¹ Başkaları dediler: Bunlar cine tutulmuş bir adamın sözleri değil. Körlerin gözlerini cin açabilir mi?

²² Yeruşalimde Takdis bayramı oldu; ²³ kış idi; ve İsa mabette Süleymanın eyvanında geziyordu. ²⁴ Ve Yahudiler etrafını alıp kendisine dediler: Ne vakte kadar yüreğimizi tereddütte bırakacaksın? Eğer Mesih isen, bize açıkça söyle. ²⁵ İsa onlara cevap verdi: Size dedim, ve iman etmiyorsunuz. Babamın ismile yaptığım işler, benim için onlar şahadet ediyor. ²⁶ Fakat siz iman etmiyorsunuz; çünkü koyunlarımdan değilsiniz. ²⁷ Koyunlarım sesimi işitirler, ben de onları tanırım, ve ardımca gelirler; ²⁸ ben onlara ebedî hayat veririm; onlar da ebediyen helâk olmazlar; ve kimse onları elimden kapmaz. ²⁹ Onları bana veren Babam hepsinden büyüktür; Babanın elinden kapmağa kimsenin gücü yetmez. ³⁰ Ben ve Baba biriz. ³¹ Yahudiler onu taşlamak için yine yerden taş kaldırdılar. ³² İsa onlara cevap verdi: Size Babadan bir çok iyi işler gösterdim; bu işlerden hangisi için beni taşıyorsunuz? ³³ Yahudiler ona cevap verdiler: Seni iyi işten dolayı değil, fakat küfürden dolayı, ve sen insan iken, kendini Allah ettiğinden dolayı taşıyoruz. ³⁴ İsa onlara cevap verdi: "Ben dedim: Siz ilâhlarsınız,"* diye şeriatinizde yazılı değil mi? ³⁵ Kendilerine Allah sözü gelenlere, ilâhlar dediği halde (ve kitap bozulamaz), ³⁶ Allahın Oğluyum, dediğim için siz Babanın takdis edip dünyaya gönderdiği zata mı: Küfrediyorsun, diyorsunuz? ³⁷ Eğer Babamın işlerini yapmıyorsam, bana iman etmeyin. ³⁸ Fakat yaptığım halde, siz bana iman etmezseniz bile, işlere iman edin ki, Babanın bende, ve benim Babada olduğumu bilip anlıyasınız. ³⁹ Yine onu tutmağa çalıştılar; İsa da onların elinden çıktı.

* Mezmur **82:6**.

⁴⁰ İsa Erden ötesine, Yahyanın önceleri vaftiz ettiği yere yine gitti; ve orada kaldı. ⁴¹ Çok kimseler ona gelip dediler: Gerçi Yahya hiç alâmet yapmadı; fakat Yahyanın bu adam için hep dedikleri doğru idi. ⁴² Ve bir çokları kendisine orada iman ettiler.

BAP 11

BEYTANYADAN, Meryem ile kızkardeşi Martanın köyünden, Lazar adlı bir adam hasta idi. ² Değerli yağla Rabbi meshederek ayaklarını saçları ile silmiş olan bu Meryem idi; onun kardeşi Lazar hasta idi. ³ İmdi İsa'ya: Ya Rab, işte, sevdiğin hastadır, diye iki kızkardeş haber gönderdiler. ⁴ İsa işittiği zaman, dedi: Bu hastalık ölüm için değil, fakat Allahın Oğlu bununla taziz olunsun, diye Allahın izzeti içindir. ⁵ İsa Martayı, onun kızkardeşini, ve Lazarı severdi. ⁶ Ve hasta olduğuna işitince, o vakit bulunduğu yerde iki gün kaldı. ⁷ Ondan sonra şakirtlerine: Yine Yahudiyeye gidelim, dedi. ⁸ Şakirtler ona dediler: Rabbi, şimdi Yahudiler seni taşlamağa uğraşıyorlardı; yine oraya mı gidiyorsun? ⁹ İsa cevap verdi: Günde on iki saat yok mu? Eğer insan gündüz gezerse, sürçmez; çünkü bu dünyanın nurunu görür. ¹⁰ Fakat insan geceleyin gezerse, sürçer; çünkü kendinde nur yoktur. ¹¹ İsa bu şeyleri söyledi; ve ondan sonra onlara dedi: Dostumuz Lazar uyumuştur; ancak onu uyandırmak için gidiyorum. ¹² İmdi şakirtler ona dediler: Ya Rab, eğer uyumuşsa, iyi olacaktır. ¹³ İsa onun ölümü için söylemişti; fakat onlar sandılar

ki, uyku uyumak için söylüyor. ¹⁴ İmdi o vakit İsa onlara açıkça dedi: Lazar ölmüştür. ¹⁵ Ve iman edesiniz diye orada bulunmadığıma seviniyorum; fakat yanına gidelim. ¹⁶ Didimos denilen Tomas, şakirt arkadaşlarına dedi: Biz de onunla ölmek için gidelim. ¹⁷ İmdi İsa gelip Lazarı dört gündür kabirde yatmakta buldu. ¹⁸ Ve Beytanya Yerusulime on beş ok atımı kadar yakındı. ¹⁹ Yahudilerden bir çoğu, kardeşleri için onları teselli etsinler diye Marta ve Meryeme gelmişlerdi. ²⁰ Ve Marta, İsanın gelmekte olduğunu işitince, onu karşıladı; fakat Meryem evde oturuyordu. ²¹ Marta İsaya dedi: Ya Rab, eğer burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. ²² Şimdi de bilirim ki, Allahtan her ne istersen, Allah sana verecektir. ²³ İsa ona: Kardeşin kıyam edecektir, dedi. ²⁴ Marta ona dedi: Bilirim ki, kıyamette, son günde, kıyam edecektir. ²⁵ İsa ona dedi: Kıyamet ve hayat benim; bana iman eden ölmüş olsa da, yaşar; ²⁶ ve kim yaşar, ve bana iman ederse, ebediyen ölmez. Buna iman ediyor musun? ²⁷ Ona dedi: Evet, ya Rab, iman ettim ki, dünyaya gelen Allahın Oğlu Mesih sensin. ²⁸ Bunu söyledikten sonra gitti, ve kızkardeşi, Meryemi, gizlice çağırıp dedi: Muallim buradadır, ve seni çağırıyor. ²⁹ O bunu işitince, çabuk kalkıp İsanın yanına gitti. ³⁰ İsa daha köye varmamıştı, ve henüz Martanın kendisini karşıladığı yerde idi. ³¹ İmdi Meryem ile beraber evde bulunan ve kendisini teselli eden Yahudiler, kadının acele kalkıp dışarı çıktığını görünce, ağlamak için kabre gitmekte olduğunu sandılar, ve ardınca gittiler. ³² İmdi Meryem, İsanın olduğu yere gelince, onu gördü ve ayaklarına kapanıp ona dedi: Ya Rab, eğer burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. ³³ İsa onu ağlamakta ve onunla gelen Yahudileri de ağlamakta görünce, ruhunda inledi, ve yüreği çok sıkıldı, ³⁴ ve dedi: Onu nereye koydunuz? Ona: Ya Rab, gel de bak, dediler. ³⁵ İsa ağladı. ³⁶ İmdi Yahudiler: Bak, onu ne kadar seviyormuş! dediler. ³⁷ Fakat onlardan bazıları dediler: Körün gözlerini açan bu zat, bir şey yapamaz mıydı ki, bu adam da ölmesin? ³⁸ O vakit İsa yine içinden inliyerek kabre geldi. O bir mağara idi; ve önünde bir taş vardı. ³⁹ İsa: Taşı kaldırın, dedi. Ölenin kızkardeşi Marta ona dedi: Ya Rab, artık kokmuştur, çünkü dört günlüktür. ⁴⁰ İsa dedi: Sana: Eğer iman edersen, Allahın izzetini göreceksin, demedim mi? ⁴¹ Bundan sonra taşı kaldırdılar. İsa da gözlerini yukarıya kaldırıp dedi: Ey Baba, beni işittiğin için sana şükrederim. ⁴² Ve beni daima işittiğini bilirdim; fakat çevrede duran halk için söyledim; ta ki, beni sen gönderdiğine iman etsinler. ⁴³ Bu şeyleri söyledikten sonra, yüksek sesle: Lazar, dışarı gel! diye bağırdı. ⁴⁴ Ölü de, elleri ve ayakları sargılarla bağlanmış ve yüzü mendille sarılmış olarak çıktı. İsa onlara: Onu çözün, ve bırakın gitsin, dedi. ⁴⁵ İmdi Meryeme gelen, ve İsanın ettiği işi gören Yahudilerden bir çoğu kendisine iman ettiler. ⁴⁶ Fakat onlardan bazıları Ferisilere gidip İsanın ettiği işleri onlara söylediler. ⁴⁷ İmdi başkâhinler ve Ferisiler bir meclis toplayıp dediler: Ne yapıyoruz? çünkü bu adam bir çok alâmetler yapıyor. ⁴⁸ Böylece onu bırakırsak, herkes ona iman edecek; Romalılar da gelip hem yerimizi, hem de milletimizi kaldıracaklar. ⁴⁹ Ve onlardan biri, o yıl başkâhin olan Kayafa, kendilerine dedi: Siz bir şey anlamıyorsunuz; ⁵⁰ bütün millet helâk olmasın diye kavm uğruna bir adamın ölmesi bizim için hayırlı olduğunu düşünmüyorsunuz. ⁵¹ Bunu kendiliğinden söylemedi, ancak o yıl başkâhin olduğundan, millet için, ⁵² ve yalnız millet için değil, fakat Allahın dağılmış çocuklarını bir etmek için İsanın öleceğini peygamberlik edip söyledi. ⁵³ İmdi o günden onu öldürmek için öğütleştiler. ⁵⁴ Bunun üzerine artık İsa Yahudiler arasında açıkça gezmedi, ancak oradan çöle yakın diyara, Efraim denilen şehre gitti; ve şakirtleriyle orada kaldı. ⁵⁵ Yahudilerin Fışı yakındı. Taşradan bir çok halk kendilerini tathir için, Fısıhtan önce Yerusulime çıktılar. ⁵⁶ İmdi onlar İsaya arıyorlardı; ve mabette dururken, birbirlerine diyorlardı: Ne sanırsınız? bayrama gelmiyecek mi? ⁵⁷ Başkâhinler ile Ferisiler: Nerede olduğunu kim biliyorsa

göstersin, diye onu tutmak için emirler vermişlerdi.

BAP 12

BÖYLECE Fısıhtan altı gün önce, İsa Beytanyaya geldi; İsanın ölümlerden kaldırdığı Lazar orada idi. ² Orada İsa'ya ziyafet ettiler; Marta hizmet ediyordu; İsa ile sofrada oturanlardan biri de Lazar idi. ³ Meryem ise, bir litre* çok kıymetli halis nardin yağı alıp İsanın ayaklarını meshetti, ayaklarını saçları ile sildi; ve yağın kokusu ile ev doldu. ⁴ Fakat şakirtlerden biri, onu ele verecek olan Yahuda İskariyot, dedi: ⁵ Niçin bu yağ üç yüz dinara satılıp fakirlere verilmedi? ⁶ Bunu da fakirlere kayırdığı için değil, ancak hırsız olduğu için, ve kese kendisinde olup içine konulanı aşırıldığı için söyledi. ⁷ İmdi İsa dedi: Kadını bırak, bunu benim gömüleceğim gün için saklasın. ⁸ Çünkü fakirler her vakit sizinle beraberdir; fakat ben her vakit sizinle beraber değilim.

* Tartılar ve ölçüler cetveline bak.

⁹ Yahudilerden büyük bir kalabalık İsanın orada olduğunu anladılar; ve yalnız İsa için değil, fakat ölümlerden kaldırdığı Lazarı da görmek için geldiler. ¹⁰ Başkâhinler Lazarı da öldürmek için aralarında öğütleştiler; ¹¹ çünkü onun yüzünden bir çok Yahudiler gidip İsa'ya iman ediyorlardı.

¹² Ertesi gün, bayrama gelen büyük kalabalık İsanın Yerusâlime gelmekte olduğunu işittikleri zaman, ¹³ hurma dalları alarak onu karşılamaya çıktılar, ve: Osanna,* Rabbin ismile gelen İsrailin Kırâlı mubarek olsun! diye bağıryorlardı. ¹⁴ Ve İsa bir sığa bulup üzerine bindi, nasıl ki: ¹⁵ "Korkma, ey Sion kızı; işte, Kırâlın bir eşek sıpasına binmiş, geliyor,"* diye yazılmıştır. ¹⁶ Şakirtleri bu şeyleri önceden anlamadılar; fakat İsa taziz bulunduğu zaman, bu şeyler onun için yazılmış olduğunu, ve bu şeyleri ona kendileri yaptıklarını, o vakit hatırladılar. ¹⁷ İmdi Lazarı kabirden çağırdığı, ve onu ölümlerden kaldırdığı zaman, yanında bulunan halk şehadet ediyordu. ¹⁸ Halk da bundan dolayı onu karşıladılar; çünkü onun bu âlâmeti yapmış olduğunu işittiler. ¹⁹ Bunun için Ferisiler birbirlerine dediler: Görüyorsunuz ki, hiç bir şeye yaramıyorsunuz; işte, dünya onun ardınca gitti.

* *Bize kerem eyle*, manasınadır.

* Zekarya 9:9.

²⁰ Bayramda tapınmak için Yerusâlime çıkanlar arasında bazı Yunanlılar vardı. ²¹ İmdi bunlar Galilenin Beytsayda şehrinden olan Filipusa geldiler, ve: Efendi, İsa'yı görmek istiyoruz, diye ondan sordular. ²² Filipus gelip Andreasa söyledi; Andreas ile Filipus da gelip İsa'ya söylediler. ²³ İsa onlara cevap verip dedi: İnsanoğlunun taziz olunacağı saat geldi. ²⁴ Doğrusu ve doğrusu size derim: Buğday tanesi yere düşüp ölmezse, o yalnız kalır; fakat ölürse, çok mahsul verir. ²⁵ Canını seven onu zayeder; ve bu dünyada canından nefret eden ebedî hayat için onu saklar. ²⁶ Bir adam bana hizmet edecekse, ardımca gelsin; ben nerede olursam hizmetçim de orada olacaktır; bir kimse bana hizmet ederse, Baba onu saydırır. ²⁷ Şimdi canım çok sıkılmaktadır; ve ne diyeyim? Ey Baba, beni bu saatten kurtar mı? fakat bunun için bu saate geldim. ²⁸ Ey Baba, ismini taziz eyle. Bunun üzerine gökten: Hem taziz ettim, hem de taziz edeceğim, diye bir ses geldi. ²⁹ O vakit duran ve işiten halk: Gök gürledi, diyordu; başkaları: Ona bir melek söyledi, diyorlardı. ³⁰ İsa cevap verip dedi: Bu ses benim için değil, ancak sizin için geldi. ³¹ Bu dünyanın hükmü şimdidir; bu dünyanın reisi şimdi dışarı atılacaktır. ³² Ve ben yerden yukarı kaldırılısam, bütün insanları kendime çekeceğim. ³³ İsa, ne türlü ölümle öleceğine işaret ederek, bunu söyledi. ³⁴ İmdi halk ona cevap verdi: Mesih ebediyen duracaktır, diye şeriaten işittik, ve sen nasıl: İnsanoğlu yukarı kaldırılmak gerektir, diyorsun? Bu İnsanoğlu kimdir? ³⁵ İmdi İsa onlara dedi: Biraz zaman daha nur sizin

aranızdadır. Nurunuz varken yürüyün ki, sizi karanlık basmasın; zira karanlıkta yürüyen nereye gittiğini bilmez. ³⁶ Nurunuz varken, nura iman edin, ta ki, nur oğulları olasınız. İsa bu şeyleri söyledi, ve gidip onlardan gizlendi. ³⁷ Fakat önlerinde bunca alâmetler yapmış olduğu halde, kendisine iman etmiyorlardı; ³⁸ ta ki, İşaya peygamberin: “Ya Rab, verdiğimiz habere kim inandı? Ve Rabbin bazusu kime izhar olundu?”*

* İşaya **53:1**.

diye söylediği söz yerine gelsin. ³⁹ Bunun için onlar iman edemiyorlardı, çünkü İşaya yine demiştir:

⁴⁰ “Onların gözlerini kör etti, ve yüreklerini katılaştırdı ki, Gözleriyle görmesinler, ve yürekleriyle anlamasınlar, Ve dönmesinler, Ben de onlara şifa vermiyeyim.”*

* İşaya **6:10**.

⁴¹ İşaya bunları demiştir, çünkü İsanın izzetini görmüş, ve onun hakkında söylemiştir. ⁴² Bununla beraber reislerden bir çokları da ona iman ettiler; fakat havradan kovulmasınlar diye, Ferisiler yüzünden ikrar etmediler. ⁴³ Çünkü insan izzetini Allah izzetinden çok sevdiler.

⁴⁴ İsa çağırıp dedi: Bana iman eden, bana değil, ancak beni gönderene iman eder. ⁴⁵ Ve beni gören, beni göndereni görür. ⁴⁶ Bana her iman eden karanlıkta kalmasın diye, ben dünyaya nur olarak geldim. ⁴⁷ Ve bir adam sözlerimi işitip tutmazsa, ona ben hükmetmem; çünkü dünyaya hükmetmeğe gelmedim; ancak dünyayı kurtarmağa geldim. ⁴⁸ Beni reddedip sözlerimi kabul etmiyene hükmeden biri vardır; benim söylediğim sözdür ki, son günde ona hükmedecektir. ⁴⁹ Çünkü ben kendiliğimden söylemedim; ancak beni gönderen Babadır ki, ne diyeceğimi ve ne söyleyeceğimi bana emretti. ⁵⁰ Ve bilirim ki, onun emri ebedî hayattır. İmdi söylediğim şeyleri Babam bana nasıl dedi ise, öyle söylüyorum.

BAP 13

İMDİ Fısıh bayramından önce, bu dünyadan Babaya göçecek saati geldiğini İsa bilerek, dünyada olan kendininkileri sevmiş olup onları sona kadar sevdi. ² Akşam yemeği olurken, İblis onu ele vermesini Simun oğlu Yahuda İskariyotun yüreğine zaten koymuş olarak, ³ İsa, Babanın her şeyi kendi eline verdiğini, ve Allahtan çıkmış olup Allaha gitmekte olduğunu bilerek, ⁴ yemekten kalkıp esvabını bir yana koydu; ve bir peşkir alıp kuşandı. ⁵ Sonra leğene su koyup şakirtlerin ayaklarını yıkamağa, ve kuşandığı peşkirle silmeğe başladı. ⁶ İmdi Simun Petrusa geldi; ve o, İsa'ya: Ya Rab, sen mi ayaklarımı yıkayacaksın? dedi. ⁷ İsa cevap verip ona dedi: Benim yaptığımı sen şimdi bilmezsin; fakat sonra anlıyacaksın. ⁸ Petrus ona dedi: Benim ayaklarımı asla yıkamıyacaksın. İsa ona cevap verdi: Eğer seni yıkamazsam, benimle payın olmaz. ⁹ Simun Petrus ona dedi: Ya Rab, yalnız ayaklarımı değil, fakat ellerimi ve başımı da yıka. ¹⁰ İsa ona dedi: Yıkanmış olan, ayaklarının yıkanmasından başka ihtiyacı yoktur; fakat tamamen temizdir; siz de temizsiniz, fakat hepiniz değil. ¹¹ Çünkü onu ele verecek olanı biliyordu; bunun için: Hepiniz temiz değilsiniz, dedi. ¹² Böylece onların ayaklarını yıkayıp esvabını aldıktan sonra, yine sofraya oturunca, onlara dedi: Benim size ne yaptığımı biliyor musunuz? ¹³ Siz beni, Muallim, ve Rab, diye çağırıyorsunuz; ve iyi diyorsunuz, zira ben oyum. ¹⁴ Mademki ben Rab ve Muallim olduğum halde, ayaklarınızı yıkadım, siz de birbirinizin ayaklarını yıkamağa borçlusunuz. ¹⁵ Çünkü benim size ettiğim gibi, siz de edesiniz diye size bir örnek verdim. ¹⁶ Doğrusu ve doğrusu size derim: Kul efendisinden

büyük değildir; gönderilen de onu gönderenden daha büyük değildir. ¹⁷ Mademki bu şeyleri biliyorsunuz, eğer onları yaparsanız, mutlusunuz. ¹⁸ Hepiniz için söyleyemiyorum, ben seçtiklerimi bilirim; fakat: "Ekmeğimi yiyen üzerime ökçesini kaldırdı,"* yazısı yerine gelmek içindir. ¹⁹ Vaki olduğu zaman, ben o idiğime iman edesiniz diye, vaki olmadan önce size şimdiden söylüyorum. ²⁰ Doğrusu ve doğrusu size derim: Benim gönderdiğim kimseyi kabul eden beni kabul eder, ve beni kabul eden beni göndereni kabul eder.

* Mezmur 41:9.

²¹ İsa bu şeyleri söyledikten sonra, ruhta çok sıkıldı; ve şehadet edip dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Sizden biri beni ele verecektir. ²² Şakirtler, kim için söylediğinden şüphe ederek birbirlerine bakıyorlardı. ²³ Şakirtlerinden biri sofrada İsanın bağına yaslanmıştı; İsa onu severdi. ²⁴ İmdi Simun Petrus kim için söylediğini sorsun diye, ona işmar etti. ²⁵ O da, İsanın göğsüne öylece yaslanmış olarak kendisine dedi: Ya Rab, kimdir? ²⁶ İsa cevap verdi: Lokmayı batırıp kendisine vereceğim kim ise, odur. Ve lokmayı batırdıktan sonra aldı, İskariyotlu Simunun oğlu Yahudaya verdi. ²⁷ Lokmadan sonra, o vakit Şeytan onun içine girdi. İmdi İsa ona: Yaptığını çabuk yap, dedi. ²⁸ Bunu ne için ona söylediğini oturanlardan kimse anlamadı. ²⁹ Çünkü kese Yahudada olduğundan, bazıları sandılar ki, İsa ona: Bayram için bize gerek olan şeyleri satın al, yahut fakirlere bir şey ver, diyor. ³⁰ İmdi Yahuda lokmayı alıp hemen dışarı çıktı; ve gece idi.

³¹ O çıkınca, İsa dedi: Şimdi İnsanoğlu taziz olundu, ve Allah onda taziz olundu. ³² Allah da onu kendisinde taziz eyliyecektir, ve onu hemen taziz eyliyecektir. ³³ Çocuklar, biraz zaman daha sizin ileyim. Beni arıyacaksınız, ve Yahudilere: Benim gittiğim yere siz gelemezsiniz, dediğim gibi, size de şimdi diyorum. ³⁴ Size birbirinizi seviniz diye, yeni bir emir veriyorum; sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi seviniz. ³⁵ Eğer birbirinize sevginiz olursa, benim şakirtlerim olduğunuzu bütün insanlar bununla bilecekler.

³⁶ Simun Petrus ona dedi: Ya Rab, nereye gidiyorsun? İsa cevap verdi: Benim gittiğim yere şimdi ardımca gelemezsin, fakat sonra ardımca geleceksin. ³⁷ Petrus ona dedi: Ya Rab, niçin şimdi ardınca gelemem? Senin için canımı veririm. ³⁸ İsa ona cevap verdi: Benim için canını mı vereceksin? Doğrusu ve doğrusu sana derim: Sen beni üç kere inkâr etmedikçe, horoz ötmeyecektir.

BAP 14

YÜREĞİNİZ sıkılmasın; Allaha iman edin, bana da iman edin. ² Babamın evinde çok meskenler vardır; olmasaydı, size derdim; çünkü size yer hazırlamağa gidiyorum. ³ Ve gidip yer hazırlarsam, siz de benim olduğum yerde olacaksınız diye yine gelip sizi kendi yanıma alacağım. ⁴ Ben nereye gidiyorum, siz yolu bilirsiniz. ⁵ Tomas ona dedi: Ya Rab, nereye gidiyorsun bilmiyoruz, yolu nasıl biliriz? ⁶ İsa ona dedi: Yol ve hakikat ve hayat benim; ben vasita olmadıkça, Babaya kimse gelmez. ⁷ Eğer beni tanımış olsaydınız, Babamı da tanımış olurdunuz; şimdiden onu biliyorsunuz, ve gördünüz. ⁸ Filipus ona dedi: Ya Rab, Babayı bize göster, ve bize o yeter. ⁹ İsa ona dedi: Bu kadar zaman sizin ile beraberim de, beni tanımadın mı, ey Filipus? Beni görmüş olan, Babayı görmüş olur; sen nasıl: Babayı bize göster, diyorsun? ¹⁰ İman etmiyor musun ki, ben Babadayım, Baba da bendedir? Ben size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemem; fakat bende duran Baba kendi işlerini yapar. ¹¹ Bana iman edin, ben Babadayım, Baba da bendedir; hiç değilse o işlerden dolayı iman edin. ¹² Doğrusu ve doğrusu size derim: Bana iman eden, ettiğim işleri kendisi de edecektir; bunlardan daha büyüklerini de edecektir; zira ben Babaya gidiyorum. ¹³ Benim ismimle her ne dilerseniz, onu yapacağım; ta ki, Baba Oğulda taziz olunsun. ¹⁴ Eğer benim ismimle bir şey dilerseniz, ben onu yapacağım. ¹⁵

Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi tutarsınız. ¹⁶ Ben de Babaya yalvaracağım, ve o size başka bir Tesellici, hakikat Ruhunu, verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun; ¹⁷ onu dünya kabul edemez, çünkü onu görmez, ve bilmez; siz onu bilirsiniz, çünkü yanınızda duruyor, ve içinizde olacaktır. ¹⁸ Sizi öksüz bırakmam; size gelirim. ¹⁹ Biraz zaman daha, ve dünya artık beni görmez, fakat siz beni görürsünüz; mademki ben yaşıyorum, siz de yaşıyacaksınız. ²⁰ O günde bileceksiniz ki, ben Babamdayım, ve siz bendesiniz, ve ben sizdeyim. ²¹ Emirlerim kendinde olup onları tutandır ki, beni sever; beni seven Babam tarafından sevinecektir; ben de onu seveceğim, ve kendimi ona göstereceğim. ²² Yahuda (İskariyot değil) ona dedi: Ya Rab, ne oldu ki, kendini dünyaya değil, bize göstereceksin? ²³ İsa cevap verip ona dedi: Kim beni severse, sözümü tutar; ve Babam onu sever, ve biz ona gelip yanında mesken tutarız. ²⁴ Beni sevmiyen sözlerimi tutmaz; ve işittiğiniz söz benim değildir, fakat beni gönderen Babanıdır.

²⁵ Yanınızda dururken, size bu şeyleri söyledim. ²⁶ Fakat benim isimle Babanın göndereceği Tesellici, Ruhülkudüs, o size her şeyi öğretecek, ve size söylediğim her şeyi hatırlanıza getirecektir. ²⁷ Size selâmet bırakıyorum; benim selâmetimi size veriyorum; ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın, ve korkmasın. ²⁸ Size: Giderim ve size gelirim, dediğimi işittiniz. Eğer beni sevseydiniz, Babaya gittiğim için sevinirdiniz; çünkü Baba benden büyüktür. ²⁹ Ve olduğu zaman, iman edesiniz diye, olmadan önce size şimdi söyledim. ³⁰ Artık sizinle çok şeyler konuşmıyacağım; çünkü bu dünyanın reisi geliyor; ve bende onun hiç bir şeyi yoktur. ³¹ Fakat dünya bilsin ki, ben Babayı severim, ve Baba bana nasıl emir verdi ise, öyle ederim. Kalkın, buradan gidelim.

BAP 15

BEN gerçek asmayım, ve Babam bağcıdır. ² Bende meyva vermeyen her çubuğu koparır; ve her meyva veren daha çok versin diye onu temizler. ³ Size söylediğim söz ile siz zaten temizsiniz. ⁴ Bende durun, ve ben sizde. Çubuk asmada durmazsa, kendiliğinden meyva veremediği gibi, siz de öylece bende durmazsanız, veremezsiniz. ⁵ Ben asmayım, siz çubuklarsınız; bende duran, ve kendisinde durduğum kimse çok meyva verir; çünkü bensiz bir şey yapamazsınız. ⁶ Kim bende durmazsa, çubuk gibi dışarı atılır, ve kurur; onları devşirip ateşe atarlar, ve yanar. ⁷ Eğer bende durursanız, ve sözlerim sizde durursa, her ne isterseniz dileyin, size olacaktır. ⁸ Babam çok meyva vermenizle, bununla taziz olunur; ve böylece benim şakirtlerim olursunuz. ⁹ Babam beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim; benim sevgimde durun. ¹⁰ Eğer emirlerimi tutarsanız, benim sevgimde durursunuz; nasıl ki, ben Babamın emirlerini tuttum, ve onun sevgisinde duruyorum. ¹¹ Sevincim sizde olsun, ve sizin sevinciniz tamam olsun diye, bu şeyleri size söyledim. ¹² Benim emrim şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin. ¹³ Bir adamın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük sevgi kimsede yoktur. ¹⁴ Eğer size emrettiğim şeyleri yaparsanız, benim dostlarımsınız. ¹⁵ Artık size kul demem; çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez; fakat size dost dedim; çünkü Babamdan işittiğim bütün şeyleri size bildirdim. ¹⁶ Siz beni seçmediniz, ben ise sizi seçtim, ve gidip meyva veresiniz ve meyvanız dursun diye sizi tayin ettim ki, benim isimle Babadan her ne dilerseniz size versin. ¹⁷ Birbirinizi sevesiniz diye bu şeyleri size emrediyorum. ¹⁸ Eğer dünya sizden nefret ederse, bilin ki, sizden önce benden nefret etmiştir. ¹⁹ Eğer dünyadan olsaydınız, dünya kendisinin olanı severdi; mademki, dünyadan değilsiniz, ancak ben sizi dünyadan seçtim, bunun için dünya sizden nefret ediyor. ²⁰ Benim size söylediğim sözü hatırlayın: Kul efendisinden büyük değildir. Eğer bana eza ettilerse, size de eza edecekler; eğer benim sözümü tuttularsa, sizinkini de tutacaklardır. ²¹ Fakat

bütün bu şeyleri benim ismim yüzünden size edeceklerdir, çünkü beni göndereni bilmezler.²² Eğer gelmemiş ve onlara söylememiş olsaydım, günahları olmazdı; fakat şimdi günahları için özürleri yoktur.²³ Benden nefret eden, Babamdan da nefret eder.²⁴ Eğer başkasının etmediği işleri onların arasında etmemiş olsaydım, günahları olmazdı; fakat şimdi hem gördüler, hem benden ve Babamdan nefret ettiler.²⁵ Fakat şeriatlerinde yazılmış olan: “Benden sebepsiz nefret ettiler,”* sözü yerine gelsin diye oldu.²⁶ Babadan size göndereceğim Tesellici, Babadan çıkan hakikat Ruhü, geldiği zaman, benim için o şehadet edecektir.²⁷ Siz de şehadet edersiniz, çünkü başlangıçtan benimle berabersiniz.

* Mezmur 35:19; 69:4.

BAP 16

SÜRÇTÜRÜLMİYESİNİZ diye bu şeyleri size söyledim.² Sizi havralardan kovacaklar; evet, saat geliyor ki, sizi öldüren her adam Allaha hizmet ediyor sanacaktır.³ Ve bu şeyleri edecekler, çünkü ne Babayı, ne de beni tanıdılar.⁴ Fakat saatleri gelince, bunları size söylediğimi hatırlıyasınız diye bu şeyleri size söyledim. Ve size bu şeyleri başlangıçtan söylemedim, çünkü sizinle beraberdim.⁵ Şimdi ise, beni gönderene gidiyorum; ve sizden kimse: Nereye gidiyorsun? diye bana sormuyor.⁶ Fakat size bu şeyleri söylediğim için yüreğinizi keder doldurdu.⁷ Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum; benim gitmem sizin için hayırlıdır, çünkü gitmezsem, Tesellici size gelmez; fakat gidersem, onu size gönderirim.⁸ Ve o geldiği zaman, günah için, salâh için, ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir;⁹ günah için, çünkü bana iman etmezler;¹⁰ salâh için, çünkü Babama gidiyorum, ve artık beni görmezsiniz;¹¹ ve hüküm için, çünkü bu dünyanın reisine hükmedilmiştir.¹² Size söyleyecek daha çok şeylerim var; fakat şimdi dayanamazsınız.¹³ Fakat o, hakikat Ruhü, gelince, size her hakikate yol gösterecek; zira kendiliğinden söylemeyecektir; fakat her ne işitirse, söyleyecek; ve gelecek şeyleri size bildirecektir.¹⁴ O beni taziz edecektir; çünkü benimkinden alacak, ve size bildirecektir.¹⁵ Babanın her nesi varsa, benimdir; bunun için: Benimkinden alacak, ve size bildirecektir, dedim.¹⁶ Biraz zaman, ve beni artık görmeyeceksiniz; ve yine biraz zaman, ve beni göreceksiniz.¹⁷ O vakit şakirtlerinden bazıları birbirine dediler: Biraz zaman, ve beni görmeyeceksiniz, ve yine biraz zaman, ve beni göreceksiniz, ve: Çünkü Babaya gidiyorum; bize söylediği bu nedir?¹⁸ İmdi diyorlardı: Bu: Biraz zaman, dediği nedir? Ne söylüyor, bilmiyoruz.¹⁹ İsa kendisinden sormak istediklerini anladı; onlara dedi: Biraz zaman, ve beni görmeyeceksiniz, ve yine biraz zaman, ve beni göreceksiniz, dediğim bu söz için mi birbirinize soruyorsunuz?²⁰ Doğrusu ve doğrusu size derim: Siz ağlıyıp dövüneceksiniz, dünya ise, sevinecektir; siz keder çekeceksiniz, fakat kederiniz sevince dönecektir.²¹ Kadın doğuracağı vakit, sıkıntı çeker, çünkü saati gelmiştir; fakat çocuğu doğurduğu zaman, dünyaya bir insan doğması sevincile artık sıkıntıyı anmaz.²² Bunun için, şimdi kederiniz var; fakat sizi yine göreceğim, ve yüreğiniz sevinecektir; ve kimse sevincinizi sizden almaz.²³ Ve o günde benden hiç bir şey sormıyacaksınız. Doğrusu ve doğrusu size derim: Babadan her ne diliyecek olursanız, benim ismimle onu size verecektir.²⁴ Şimdiye kadar benim ismimle bir şey dilemediniz; dileyin ve alırsınız, ki sevinciniz tamam olsun.

²⁵ Size bu şeyleri mesellerle söyledim; saat geliyor ki, size artık mesellerle söylemeyeceğim; fakat size Baba hakkında açıkça bildireceğim.²⁶ O günde benim ismimle diliyeceksiniz; ve sizin için Babadan istiyeyeğim, demem;²⁷ çünkü Baba kendisi sizi sever, çünkü siz beni sevdiniz, ve Babadan çıktığıma iman ettiniz.²⁸ Babadan çıktım, ve dünyaya geldim; yine dünyayı bırakıp Babaya gidiyorum.²⁹ Şakirtleri dediler:

İşte, şimdi açıkça söylüyorsun, ve hiç bir mesel söylemiyorsun. ³⁰ Senin bütün şeyleri bildiğini şimdi biliyoruz, ve kimsenin senden sormasına ihtiyacın yoktur; Allahtan çıktığına bunun için iman ederiz. ³¹ İsa onlara cevap verdi: Şimdi iman ediyor musunuz? ³² İşte, saat geliyor, evet, gelmiştir, her biriniz kendinizinkilere dağılacak, ve beni yalnız bırakacaksınız; fakat yalnız değilim, çünkü Baba benim iledir. ³³ Bende selâmetiniz olsun diye size bu şeyleri söyledim. Dünyada sıkıntınız vardır; fakat cesur olun; ben dünyayı yendim.

BAP 17

İSA bu şeyleri söyledi; ve gözlerini göğe kaldırıp dedi: Ey Baba, saat geldi; Oğlunu taziz eyle ki, Oğul seni taziz etsin; ² nitekim ona bütün beşer üzerine hâkimiyet verdin, ta ki, ona verdiğin kimselerin hepsine ebedî hayat versin. ³ Ebedî hayat da şu ki, seni, yalnız gerçek Allahı, ve gönderdiğin İsa Mesihi bilsinler. ⁴ Yapmak üzere bana verdiğin işi başarıp seni yer üzerinde taziz ettim. ⁵ Ve, ey Baba, dünya olmadan önce senin nezdinde bende olan izzetle şimdi sen beni nezdinde taziz eyle. ⁶ Dünyadan bana verdiğin adamlara senin ismini gösterdim; senin idiler, onları bana verdin, ve senin sözünü tuttular. ⁷ Şimdi biliyorlar ki, bütün bana verdiğin şeyler sendendir; ⁸ çünkü bana verdiğin sözleri onlara verdim; ve onlar kabul ettiler; senden çıktığımı da gerçek bildiler; ve beni sen gönderdiğine iman ettiler. ⁹ Ben onlar için yalvarırım; dünya için değil, fakat bana verdiğin kimseler için yalvarırım; zira senindirler. ¹⁰ Benim bütün şeylerim senindir, seninkiler de benimdir; ve ben onlarda taziz olundum. ¹¹ Artık dünyada değilim, onlar ise, dünyadadırlar, ve ben sana geliyorum. Ey Mukaddes Baba, bana verdiğin kimseleri isminle kuru da, bizim gibi bir olsunlar. ¹² Onlarla beraber olduğum zaman ben onları bana verdiğin isminle saklıyordum; ve korudum; ve helâk oğlundan başka, onlardan kimse helâk olmadı ki, yazı yerine gelsin. ¹³ Fakat şimdi sana geliyorum; ve bu şeyleri dünyada söylüyorum, ta ki, benim sevincim kendilerinde tamam olsun. ¹⁴ Ben onlara senin sözünü verdim; ve dünya onlardan nefret eyledi; çünkü ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değildiler. ¹⁵ Onları dünyadan kaldırmanı değil, ancak şerirden saklamanı yalvarırım. ¹⁶ Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değildiler. ¹⁷ Onları hakikatte takdis eyle; senin sözün hakikattir. ¹⁸ Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim. ¹⁹ Ve onların uğruna ben kendimi takdis ediyorum ki, onlar da hakikatte takdis olunsunlar. ²⁰ Yalnız onlar için değil, fakat onların sözü ile bana iman edecek olanlar için de, hepsi bir olsunlar diye, yalvarıyorum; ²¹ nasıl ki, ey Baba, sen bendesin, ve ben de sendeyim, onlar da bizde olsunlar da, beni sen gönderdiğine dünya iman etsin. ²² Bana verdiğin izzeti ben de onlara verdim ki, biz bir olduğumuz gibi, onlar da bir olsunlar; ²³ ben onlarda, ve sen bende, ta ki, bir olmak üzere tamamlanmış olsunlar; ve beni sen gönderdiğini, ve beni sevdiğin gibi onları sevdiğini dünya bilsin. ²⁴ Ey Baba, isterim ki, bana verdiğin kimseler de benim olduğum yerde benimle beraber olsunlar da bana verdiğin izzetimi görsünler; çünkü dünyanın kuruluşundan önce beni sevdim. ²⁵ Ey âdil Baba, dünya seni bilmedi, ben ise, seni bildim; bunlar da beni sen gönderdiğini bildiler. ²⁶ Bana olan sevgin onlarda olsun, ben de onlarda olayım diye senin ismini onlara bildirdim ve bildireceğim.

BAP 18

İSA, bu şeyleri söyledikten sonra, şakirtleriyle Kidron deresinin ötesine çıktı; orada bir bahçe vardı; kendisi ve şakirtleri içine girdiler. ² Onu ele veren Yahuda da o yeri bilirdi; çünkü İsa çok kereler şakirtleriyle orada buluşurdu. ³ İmdi Yahuda, asker bölüğünü ve başkâhinlerden ve Ferisilerden memurlar alıp fenerler ve meşaleler ve silâhlarla oraya geldi. ⁴ İsa bütün başına gelecek şeyleri bilerek çıkıp onlara: Kimi arıyorsunuz? dedi. ⁵

Ona cevap verdiler: Nâsıralı İsayı. Onlara: Benim, dedi. Onu ele veren Yahuda da onlarla beraber duruyordu. ⁶ Ve onlara: Benim, dediği zaman, geriliyip yere düştüler. ⁷ Bunun üzerine tekrar onlara: Kimi arıyorsunuz? diye sordu. Onlar da: Nâsıralı İsayı, dediler. ⁸ İsa cevap verdi: Size dedim ki, benim; bunun için eğer beni arıyorsanız, bunları bırakın gitsinler; ⁹ ta ki, onun dediği: Bana verdiğin kimselerden hiç birini kaybetmedim, sözü yerine gelsin. ¹⁰ İmdi Simun Petrusun bir kılıcı vardı, ve onu çekti, ve başkâhinin hizmetçisine vurup sağ kulağını kesti. O hizmetçinin adı Malhus idi. ¹¹ O vakit İsa Petrusa dedi: Kılıcını kınına koy; Babamın bana verdiği kâseyi içmiyeyim mi? ¹² Böylece bölük ve binbaşı ve Yahudilerin memurları İsayı tutup onu bağladılar, ¹³ ve onu önce Hannaya götürdüler; çünkü o yıl başkâhin olan Kayafanın kaynatası idi. ¹⁴ Kavmin uğruna bir adamın ölmesi hayırlıdır, diye Yahudilere öğüt veren Kayafa idi. ¹⁵ Simun Petrus ve başka bir şakirt İsanın ardınca gidiyorlardı. O şakirt başkâhinin bildiği idi, ve İsa ile başkâhinin avlusuna girdi; ¹⁶ fakat Petrus dışarda, kapı yanında duruyordu. O vakit başkâhinin bildiği obir şakirt çıkıp kapıcıya söyledi, ve Petrusu içeri getirdi. ¹⁷ Kapıcı kız da Petrusa dedi: Yoksa sen de bu adamın şakirtlerinden misin? O da: Ben değilim, dedi. ¹⁸ Ve hizmetçiler ve memurlar kömür ateşi yakmış duruyorlardı, çünkü soğuktu, ve ısınıyorlardı; Petrus da onlarla beraber durup ısınıyordu. ¹⁹ O vakit başkâhin İsaya şakirtleri ve öğretişi için sordu. ²⁰ İsa ona cevap verdi: Ben âleme açıkça söyledim; ben daima bütün Yahudilerin toplandıkları havralarda ve mabette öğrettim; ve gizlide hiç bir şey söylemedim. ²¹ Niçin bana soruyorsun? Kendilerine ne söylediğimi işitenlerden sor; işte, onlar benim söylediğim şeyleri bilirler. ²² Ve bu şeyleri söyledikten sonra, orada duran memurlardan biri: Başkâhine böyle mi cevap veriyorsun? diyerek İsaya tokat vurdu. ²³ İsa ona cevap verdi: Eğer kötü söyledimse, kötülüğüne şahadet eyle; fakat iyi ise, niçin bana vuruyorsun? ²⁴ Ve Hanna onu başkâhin Kayafaya bağlı olarak gönderdi. ²⁵ Simun Petrus orada durup ısınıyordu. İmdi kendisine dediler: Yoksa sen de onun şakirtlerinden misin? O inkâr edip: Değilim, dedi. ²⁶ Petrusun kulağını kesmiş olduğu adamın akrabasından ve başkâhinin hizmetçilerinden olan biri: Seni bahçede onunla görmedim mi? dedi. ²⁷ Petrus yine inkâr etti; ve hemen horoz öttü. ²⁸ Bunun üzerine İsayı Kayafadan hükûmet konağına götürdüler; sabah erkendi; murdar olmayıp Fıshı yesinler diye kendileri hükûmet konağına girmediler. ²⁹ İmdi Pilatus dışarı, yanlarına çıkıp dedi: Bu adamdan ne şikâyetiniz var? ³⁰ Cevap verip kendisine dediler: Eğer bu adam kötülük eden olmasaydı, onu sana vermezdik. ³¹ İmdi Pilatus onlara dedi: Onu siz alın, ve şeriatinize göre ona hükmedin. Yahudiler Pilatusa dediler: Bize kimseyi öldürmek caiz değildir; ³² ki, ne türlü ölümle öleceğine işaret ederek, İsanın söylediği söz yerine gelsin. ³³ Ve Pilatus yine hükûmet konağına girdi; İsayı çağırıp ona dedi: Yahudilerin Kırallı sen misin? ³⁴ İsa cevap verdi: Sen bunu kendinden mi söylüyorsun, yoksa başkaları mı benim için sana dediler? ³⁵ Pilatus cevap verdi: Ben Yahudi miyim? Seni kendi milletin ve başkâhinler elime verdiler; ne yaptın? ³⁶ İsa cevap verdi: Benim kırallığım bu dünyadan değildir; eğer benim kırallığım bu dünyadan olsaydı, Yahudiler eline verilmeyeyim diye hizmetçilerim uğraşırıldı; fakat şimdi benim kırallığım buradan değildir. ³⁷ Pilatus da ona dedi: Öyle ise, sen kiral mısın? İsa cevap verdi: Kiral olduğumu sen diyorsun.* Ben bunun için doğmuşum, ve bunun için dünyaya geldim ki, hakikate şahadet edeyim. Hakikatten olan herkes benim sesimi işitir. ³⁸ Pilatus ona: Hakikat nedir? dedi. * Yahut, *Bunu diyorsun, çünkü kırallım.*

Bunu dedikten sonra, tekrar Yahudilere çıktı, ve onlara dedi: Ben onda hiç bir suç

bulmuyorum. ³⁹ Fakat size Fısıhta bir kişi salıvermekliğim âdetinizdir; imdi ister misiniz ki, size Yahudilerin Kırallını salıvereyim? ⁴⁰ Bunun üzerine yine bağırıp dediler: Bu adamı değil, fakat Barabbası! Barabbas ise, bir haydut idi.

BAP 19

O zaman Pilatus İsayı tutup dövdü. ² Askerler de dikenlerden bir taç örüp onun başına koydular, ve ona erguvanî bir esvap giydirdiler; ³ ve ona gelip diyorlardı: Selâm, ey Yahudilerin Kırallı! ve ona tokat vuruyorlardı. ⁴ Pilatus yine dışarı çıkıp onlara dedi: İşte, onu size dışarı getiriyorum ki, kendisinde hiç bir suç bulmadığımı bilesiniz. ⁵ Bunun üzerine İsa, dikenlerden tacı ve erguvanî esvabı giyinmiş olarak dışarı çıktı. Pilatus onlara dedi: İşte, o adam! ⁶ Başkâhinler ve memurlar onu görünce, bağırıp: Haça ger, haça ger! dediler. Pilatus onlara dedi: Onu siz alıp haça gerin, çünkü ben onda bir suç bulmuyorum. ⁷ Yahudiler ona cevap verdiler: Bizim bir şeriatimiz vardır; o şeriate göre onun ölmesi gerekir; çünkü kendisini Allahın Oğlu etti. ⁸ İmdi Pilatus bu sözü işittiği zaman, daha çok korktu; ⁹ ve yine hükûmet konağına girip İsaya dedi: Sen neredensin? Fakat İsa ona cevap vermedi. ¹⁰ Pilatus da ona dedi: Bana söylemez misin? bilmiyor musun ki, seni salıvermeğe kudretim var, seni haça germeğe de kudretim vardır? ¹¹ İsa ona cevap verdi: Eğer sana yukarıdan verilmemiş olsaydı, benim üzerime senin hiç kudretin olmazdı. Bunun için, beni eline verenin günahı daha büyüktür. ¹² Bunun için Pilatus onu salıvermeğe çalışıyordu, fakat Yahudiler bağırıp dediler: Eğer bunu salıverirsen, Kayserin dostu değilsin; kim kendisini kiral ederse, Kaysere karşı kor. ¹³ Pilatus da bu sözü işitince, İsayı dışarı getirdi, ve Taş döşeme — fakat İbranicede Gabbata — denilen yerde hüküm kürsüsüne oturdu. ¹⁴ Fışın Hazırlık günü idi; saat altı sularında idi. Ve Yahudilere dedi: İşte, Kırallınız! ¹⁵ Fakat onlar: Kaldır, kaldır, onu haça ger! diye bağırıldılar. Pilatus onlara dedi: Kırallınızı haça gereyim mi? Başkâhinler cevap verdiler: Kayserden başka kiralımız yoktur. ¹⁶ O zaman, onu haça gerilmek üzere onlara verdi.

¹⁷ O vakit İsayı aldılar; o, İbranice Golgota denilen Kafa kemiği adındaki yere kendi haçını taşıyarak çıktı; ¹⁸ orada kendisini ve onunla beraber başka ikisini, İsa ortada ve iki yanında birer kişi olarak haça gerdiler. ¹⁹ Pilatus bir yafta yazıp onu haç üzerine koydu: NÂSIRALI İSA, YAHUDİLERİN KIRALI, yazılı idi. ²⁰ Ve Yahudilerin çoğu bu yaftayı okudular; çünkü İsanın haça gerildiği yer şehre yakındı; o yafta İbranice, Yunanca, ve Latince yazılmıştı. ²¹ Bunun için Yahudilerin başkâhinleri Pilatusa dediler: Yahudilerin Kırallı değil, fakat bu adam: Ben Yahudilerin Kırallıyım dedi, diye yaz. ²² Pilatus cevap verdi: Ne yazdımsa, yazdım.

²³ Askerler İsayı haça gerdikleri vakit, onun esvabını alıp her asker için bir pay olarak dört pay ettiler. Gömleğini de aldılar; gömlek dikişsiz, baştan başa bir dokuma idi. ²⁴ Onlar da birbirlerine dediler: Bunu yırtmalıyım, fakat kimin olacak diye kura atalım; ta ki: “Esvabımı aralarında paylaştılar, Libasım üzerine kura attılar,”*

* Mezmur 22:18.

diye yazılmış olan yerine gelsin. ²⁵ Askerler bunları ettiler. İsanın haçı yanında, anası ve anasının kızkardeşi, Klopasın karısı Meryem, ve Mecdelli Meryem duruyorlardı. ²⁶ Ve İsa, anasını ve yanında sevdiği şakirdi durmakta görünce anasına dedi: Kadın, işte, oğlun! ²⁷ Ondan sonra şakirdi dedi: İşte, anan! O saatten sonra şakirt onu kendi evine aldı.

²⁸ Bundan sonra, İsa artık her şeyin şimdi tamam olduğunu bilerek, yazının* yerine gelmesi için: Susadım, dedi. ²⁹ Oraya sirke dolu bir kap konulmuştu; sirke ile bir sünger

doldurup ve onu zufaya takıp ağzına verdiler. ³⁰ İsa sirkeyi alınca: Tamam oldu, dedi; ve başını iğip ruhu verdi.

* Mezmur **69:21**.

³¹ İmdi Hazırlık günü olduğundan, cesetler Sebt günü haça kalmasın diye (çünkü o Sebt günü büyük gündü), Yahudiler onların bacakları kırılıp kaldırılmasını Pilatustan yalvardılar. ³² O vakit askerler gelip birincinin ve onunla beraber haça gerilmiş olan ötekinin bacaklarını kırdılar; ³³ fakat İsa'ya gelip onun zaten ölmüş olduğunu görünce, bacaklarını kırmadılar; ³⁴ fakat askerlerden biri onun böğrünü mızrakla deldi; hemen kan ve su çıktı. ³⁵ Gören şehadet etti, ve onun şehadeti doğrudur; ve iman edesiniz diye kendisi doğruyu söylediğini bilir. ³⁶ Çünkü bu şeyler: "Onun hiç bir kemiği kırılmıyacaktır,"* yazısı yerine gelsin diye vaki oldu. ³⁷ Ve yine başka bir yazı: "Bedenini deldikleri adama bakacaklardır,"* der.

* Çıkış **12:46**; Mezmur **34:20**.

* Zekarya **12:10**.

³⁸ Bu şeylerden sonra, İsanın şakirdi olup Yahudilerin korkusundan kendisini gizliyen Arimatealı Yusuf, İsanın cesedini kaldırmak için, Pilatusa yalvardı, ve Pilatus izin verdi. İmdi gelip İsanın cesedini kaldırdı. ³⁹ Önceleri İsa'ya geceleyin gelen Nikodimos da gelip yüz litre kadar karışık mür ve öd ağacı getirdi. ⁴⁰ O vakit İsanın cesedini alıp Yahudilerin gömme âdeti üzere, onu baharlarla beraber keten bezlerine sardılar. ⁴¹ Haça gerildiği yerde bir bahçe, ve bahçede henüz içine hiç kimse konulmamış yeni bir kabir vardı. ⁴² Ve Yahudilerin Hazırlık günü olduğu için, İsayı oraya koydular, çünkü kabir yakındı.

BAP 20

HAFTANIN ilk gününde, daha karanlık iken, Mecdelli Meryem kabre erken geldi; taş kabirden kaldırılmış gördü. ² O vakit koşup Simun Petrusa ve İsanın sevdiği obir şakirde geldi, ve onlara dedi: Rabbi kabirden kaldırmışlar, ve onu nereye koymuşlar, bilmiyoruz. ³ Ve Petrus ile öteki şakirt çıkıp kabre doğru geliyorlardı. ⁴ İkiisi birbirile koşuyorlardı; fakat obir şakirt Petrustan daha çabuk koştu, önce kabre o geldi; ⁵ ve iğilerek içeri bakıp keten bezlerini yerde durmakta gördü; fakat içeri girmedi. ⁶ O vakit onun ardınca Simun Petrus da gelip kabre girdi; ve keten bezlerini yerde durmakta, ⁷ ve İsanın başında olan mendili, keten bezlerle olmıyıp ayrıca bir yerde sarılı gördü. ⁸ Ve kabre önce gelmiş olan obir şakirt de o zaman girip gördü, ve iman etti. ⁹ Çünkü İsanın ölümlerden kıyam etmesi gerektir yazısını henüz bilmiyorlardı. ¹⁰ O vakit şakirtler yine evlerine gittiler.

¹¹ Fakat Meryem ağlıyarak dışarda kabrin yanında duruyordu. Ağlarken iğilip kabrin içine baktı; ¹² ve biri İsanın cesedinin yattığı yerin başında ve obiri ayağında oturan, beyazlar giymiş, iki melek gördü. ¹³ Onlar da kendisine: Kadın, niçin ağlıyorsun? dediler. O da onlara dedi: Çünkü Rabbimi kaldırmışlar, ve onu nereye koymuşlar bilmiyorum. ¹⁴ Bunu dedikten sonra, arkasına dönüp İsayı durmakta gördü; ve İsa olduğunu bilmiyordu. ¹⁵ İsa ona dedi: Kadın, niçin ağlıyorsun? kimi arıyorsun? O da onu bahçıvan sanıp ona dedi: Efendi, eğer onu sen götürdünse, nereye koyduğunu bana söyle, ben de onu kaldırayım. ¹⁶ İsa ona: Meryem! dedi. O da dönüp ona İbranice: Rabbuni, dedi; ki, Muallim demektir. ¹⁷ İsa ona dedi: Bana dokunma; çünkü ben daha Babanın yanına çıkmadım; fakat kardeşlerime git, ve onlara söyle: Benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Allahımın ve sizin Allahınızın yanına çıkıyorum. ¹⁸ Mecdelli Meryem gelip şakirtlere Rabbi gördüğünü, ve Rabbin kendisine bunları söylediğini bildirdi.

¹⁹ O gün, haftanın ilk günü, akşam olunca, Yahudilerin korkusundan şakirtlerin buldukları yerin kapıları kapalı iken, İsa geldi, ve ortada durup onlara: Size selâmet! dedi. ²⁰ Bunu söyliyip onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. Şakirtler de Rabbi görüp

sevindiler. ²¹ İsa yine onlara dedi: Size selâmet! Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum. ²² Bunu dediği zaman, onlara üfürdü, ve: Ruhülkudüsü alın, dedi. ²³ Kimlerin günahlarını bağışlarsanız, onlara bağışlanmış olur, ve kimlerinkini alı Korsanız, alıkonmuş olur.

²⁴ Fakat Onikilerden biri olup Didimos denilen Tomas, İsa geldiği vakit onlarla beraber değildi. ²⁵ İmdi obir şakirtler ona: Rabbi gördük, dediler. Fakat o onlara dedi: Eğer ben ellerinde çivilerin yerini görmezsem, ve çivilerin yerine parmağımı koymazsam, böğrüne de elimi koymazsam, inanmam. ²⁶ Sekiz gün sonra, şakirtleri yine içerde idiler, Tomas da onlarla beraber idi. Kapılar kapalı iken, İsa gelip ortada durdu, ve: Size selâmet! dedi.

²⁷ Ondan sonra Tomasa dedi: Parmağını buraya getir, ve ellerime bak; elini de getir, böğrüne koy; ve imansız olma, ancak imanlı ol. ²⁸ Tomas cevap verip ona: Rabbim, ve Allahım! dedi. ²⁹ İsa ona dedi: Beni gördüğün için iman ettin; görmeden iman edenlere ne mutlu!

³⁰ İmdi İsa kendi şakirtleri önünde başka bir çok alâmetler yaptı, ki, bu kitapta yazılmamıştır. ³¹ Fakat İsa, Allahın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz, ve iman edip onun ismile sizde hayat olsun diye, bunlar yazılmıştır.

BAP 21

BU şeylerden sonra, İsa Taberiye denizi kenarında yine şakirtlere kendisini gösterdi; ve böylece gösterdi. ² Simun Petrus, Didimos denilen Tomas, Galilenin Kana şehrinden Natanael, Zebedinin oğulları, ve onun şakirtlerinden başka ikisi birlikte idiler. ³ Simun Petrus onlara: Balık avına gidiyorum, dedi. Ona: Biz de seninle geliriz, dediler. Çıkıp kayığa bindiler; o gece bir şey tutmadılar. ⁴ Artık gün doğarken, İsa kıyıda durdu; fakat şakirtler İsa idiğini bilmediler. ⁵ Ve İsa onlara dedi: Çocuklar, bir yiyeceğiniz var mı? Ona: Hayır, diye cevap verdiler. ⁶ O da onlara dedi: Ağı kayığın sağ yanına atın, bulursunuz. Bunun üzerine attılar, ve balıkların çokluğundan artık ağı çekemiyorlardı. ⁷ O vakit İsanın sevdiği şakirt, Petrusa: Bu Rabdir, dedi. Simun Petrus, Rab idiğini işitince mintanına sarınıp (çünkü çıplaktı), denize atıldı. ⁸ Fakat obir şakirtler, balık ağını çekerek küçük kayıkla geldiler (zira karadan uzak değildiler, ancak iki yüz arşın kadar açıkta idiler). ⁹ İmdi karaya çıktıkları zaman, orada kömür ateşi, ve üzerine konulmuş balık, ve ekmeğe gördüler. ¹⁰ İsa onlara dedi: Şimdi tuttuğunuz balıklardan getirin. ¹¹ Ve Simun Petrus kayığa bindi, ve yüz elli üç büyük balıkla dolu ağı karaya çekti; ve bu kadar olduğu halde, ağı yırtılmadı. ¹² İsa onlara: Gelin, sabah yemeği yiyin, dedi; ve Rab idiğini bilerek şakirtlerden hiç biri ondan: Sen kimsin? diye sormağa cesaret etmiyordu. ¹³ İsa gelip ekmeği aldı, onlara verdi; öylece balığı da verdi. ¹⁴ İsa ölümlerden kıyam ettikten sonra, şimdi bu üçüncü defadır ki, şakirtlerine göründü.

¹⁵ Böylece sabah yemeğini yiyince, İsa Simun Petrusa dedi: Ey Yuhanna oğlu Simun, beni bunlardan çok sever misin? Ona dedi: Evet, ya Rab, seni sevdiğimi bilirsin. İsa da ona: Kuzularımı otlat, dedi. ¹⁶ İkinci kere yine ona: Ey Yuhanna oğlu Simun, beni sever misin? dedi. O da ona dedi: Evet, ya Rab, seni sevdiğimi bilirsin. İsa da ona: Koyunlarımı güt, dedi. ¹⁷ Üçüncü kere ona dedi: Ey Yuhanna oğlu Simun, beni sever misin? Petrus üçüncü kere kendisine: Beni sever misin? dediğine kederlendi, ve ona dedi: Ya Rab, sen her şeyi bilirsin; seni sevdiğimi bilirsin. İsa da ona dedi: Koyunlarımı otlat. ¹⁸ Doğrusu ve doğrusu sana derim: Genç iken kendini kuşatıp istediğin yere giderdin; fakat kocayınca ellerini uzatacaksın, ve bir başkası seni kuşatıp istemediğin yere götürecektir. ¹⁹ Bunu, ne türlü ölümle Allahı taziz edeceğine işaret etmek için söyledi. Bunu söyledikten sonra ona: Benim ardımca gel, dedi. ²⁰ Petrus da dönüp İsanın sevdiği şakirdi ardınca gelmekte gördü, o şakirt ki, akşam yemeğinde İsanın göğsüne dayanıp

da: Ya Rab, seni ele verecek kimdir? demişti. ²¹ Petrus bunu görüp İsayaya dedi: Ya Rab, bu da ne olacak? ²² İsa ona dedi: Eğer ben gelinceye kadar onun durmasını istersem, bundan sana ne? sen benim ardımca gel. ²³ Böylece: O şakirt ölmeyecektir, sözü kardeşler arasında çıktı. Fakat İsa ona: Ölmeyecektir, dememişti, ancak: Eğer ben gelinceye kadar onun durmasını istersem, bundan sana ne? demişti.

²⁴ Bu şeylere şehadet eden ve bu şeyleri yazan şakirt budur; ve biliriz ki, onun şehadeti doğrudur.

²⁵ İsanın yaptığı başka çok şeyler daha vardır; eğer birer birer yazılmış olsalar, yazılan kitaplar dünyaya bile sığmazdı sanırım.